

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமானுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

(எம்பெருமானார் – திருவரங்கம் பெரியகோயில்)

ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீ பாஷ்யம்

(மூன்றாம் அத்யாயம் – முதல் பாதம்)

இதன்

வடமொழி மூலமும்

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும்

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபிலதாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

1. அகில புவந ஜந்மஸ்தேம பங்காதிஸீலே

விநத விவித பூதவ்ராத ரசைஷகதீசேஷ

ச்ருதிசிரஸிவிதீப்தே ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே

பவது மம பரஸ்மிந் சேமுஷீ பக்திருபா

2. பாராசர்யவச: ஸுதாம் உபநிஷத்துக்தாப்திமத்யோத்த்ருதாம்

ஸம்ஸாராக்நி விதீபந வ்யபகத ப்ராணாத்ம ஸஞ்ஜீவநீம்

பூர்வாசார்ய ஸுரக்ஷிதாம் பஹுமதிவ்யாகாத தூரஸ்திதாம்

ஆநீதாம் து நிஜாக்ஷரை: ஸுமநஸோ பெளமா: பிபந்து அந்வஹம்

ப்ரம்ஹ சூத்திரம் - ஓர் அறிமுகம்

ஸ்ரீமத் பகவத் இரமானுஜர் அருளிய ஸ்ரீபாஷ்யம் என்பது வியாச பகவான் அருளிய ப்ரம்ஹ சூத்திரத்திற்கான உரையாகும். எனவே முதலில் ப்ரம்ஹ சூத்திரம் என்பதை அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும். நமது இந்து மதத்தில் ஆறு அடிப்படை அம்சங்கள் என்று உண்டு - ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிகாசம், புராணம், ஆகமம் மற்றும் தரிசனம் என்பது ஆகும்.

ச்ருதி - நான்கு வேதங்களும், 108 உபநிஷத்துகளும் இணைந்து ச்ருதி என வழங்கப்படுகின்றன. நான்கு வேதங்களும், நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன - ஸம்ஹிதை, ப்ராஹ்மணம், ஆரண்யகம், உபனிஷத் என்பவையாகும். ஸ்ம்ருதி - வேதங்களிலும் உபநிஷத்துக்களிலும் கூறப்பட்டவைகளுக்கு மேலும் விளக்கம் அளிப்பதற்காகவும், அவற்றில் உள்ள கூற்றுகளை மெய்ப்பிப்பதற்காகவும், பல ரிஷிகளால் இயற்றப்பட்டவை ஆகும்.

தர்சனம் - வேதங்களில் உள்ளவற்றைக் கண்டு அறியும் வழிமுறையே தரிசனம் எனப்படுகின்றது. இது ஷட்தரிசனம் என்னும் பெயருக்கு ஏற்றாப்போல், ஆறு விதமாக

பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பிரிவும், ஒவ்வொரு மஹரிஷியால் உருவாக்கப்பட்டது. அவையாவன : நியாயம் - கௌதம மகரிஷி, வைசேஷிகம் - கநாட மகரிஷி, சாங்க்யம் - கபில மகரிஷி, யோகம் - பதஞ்ஜலி மகரிஷி, மீமாம்ஸம் - ஜைமினி மகரிஷி, வேதாந்தம் - பத்தராயண மகரிஷி.

மேலே உள்ள ஆறு விதமான தர்சனங்களில் முதல் ஐந்தும், ஸ்ரீமந் நாராயணனே அனைத்தும் என்று முழுவதுமாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஒவ்வொரு தத்துவமும் தாங்கள் கூறியவையே அனைத்தையும் இயக்குவதாக வாதம் புரிந்தன. ஆறாவது தத்துவமான வேதாந்தத்தின் மூலம் வேதவியாஸரான பத்தராயணர், வேதங்கள் அனைத்தாலும் போற்றப்பட்டவனும் அனைத்தையும் இயங்கச் செய்பவனாக உள்ளவனும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்று நிரூபித்தார்.

மேலே உள்ள ஆறு தத்துவங்களில், மீமாம்ஸமும் வேதாந்தமும் சற்றே தொடர்பு உள்ளன. எனவே, மீமாம்ஸத்தினை பூர்வ மீமாம்ஸம் என்றும் வேதாந்தத்தினை உத்தர மீமாம்ஸம் என்றும் கூறுவர்.

மீமாம்ஸம் என்ற சொல்லுக்குப் புனித நூல்களில் உள்ளவற்றை ஆராய்தல் என்று பொருள். வேதங்களில் உள்ள பொருளையும், கூறப்படும் விவரங்களின் அடிப்படையிலும், வேதங்களை பிரிக்கலாம். அவையாவன - கர்ம காண்டம் (கடமைகள், கர்மங்கள் குறித்தன), உபாஸனா காண்டம் (வழிபாட்டு முறைகள்) மற்றும் ஞான காண்டம் (பரம்பொருளைக் குறித்தன). சிலர் தர்ம காண்டம் மற்றும் ப்ரஹ்ம காண்டம் என்றும் பிரிப்பார்கள்.

பூர்வ மீமாம்ஸத்தில், கர்மம் மற்றும் உபாஸனா காண்டம் குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளது. உத்தர மீமாம்ஸத்தில், வேதங்களில் பிற்பகுதியான ஞான காண்டம் குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளது. இப்படியாக ஆராயப்பட்டு, முடிவுகளாக அறிவிக்கப்பட்டவை சூத்திரங்கள் எனப்படும். இவை அந்த முனிவரின் இறுதியான தீர்ப்பு போன்றதாகும்.

சூத்திரங்களை நாம் புரிந்து கொள்வது என்பது மிகவும் சிரமமான செயலாகும் - காரணம், இரண்டு வரிகளில் உள்ள சூத்திரத்தில் மிகவும் ஆழமான பொருள் புதைந்து காணப்படும். எனவே இவற்றை விளக்க நமக்கு உரைகள் தேவை. இந்த உரைகள் ஐந்து வகைப்படும் - பாஷ்யம், வ்ருத்தி, வர்த்திகம், வ்யாக்யானம் மற்றும் திப்பாணி என்பவையாகும்.

உத்தர மீமாம்ஸத்தில் உள்ள கருத்துக்களை நிரூபிப்பதற்காக, பத்தராயணரால் இயற்றப்பட்டதே ப்ரஹ்ம சூத்திரமாகும். இதில் உள்ள சூத்திரங்களின் எண்ணிக்கையில் பல்வேறு பேதங்கள் உள்ளன - 545, 555 மற்றும் 564 என்பன. நாம் எம்பெருமானாரின் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உள்ள கணக்கின்படி 545 என்றே எடுத்துக் கொள்வோம்.

அத்தியாயங்கள்

ஸ்ரீபாஷ்யம் நான்கு அத்தியாயங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவையாவன:

1. ஸமந்வய அத்தியாயம் - அனைத்து வேதங்களும் பரமபுருஷனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணைக் குறித்தே பேசுகின்றன, நம் வாழ்வின் குறிக்கோள் அவனே என்று கூறுகின்றது.
2. அவிரோத அத்தியாயம் - மற்ற ஐந்து தர்சனங்களும் கூறுகின்ற ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஒருவன் மட்டும் அனைத்தையும் நிகழ்த்தவில்லை என்ற வீண்வாதம் மறுக்கப்பட்டு, தகர்க்கப்படுகின்றது.
3. ஸாதனா அத்தியாயம் - இப்படிப்பட்ட பரமபுருஷனை அடையும் வழிமுறைகள், முக்தி பெறும் உபாயங்கள் கூறப்படுகின்றன.
4. பலா அத்தியாயம் - பலா என்றால் பழம் ஆகும். நாம் அவனை அடைந்த பின்னர் நமக்கு கிடைக்கின்ற நன்மைகளை கூறப்படுகின்றன.

பாதங்கள்

ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் நான்கு பாதங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆக ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் 16 பாதங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு பாதமும், ஒரு மூலக்கருத்தினை ஆராய்கின்றது. ஒவ்வொரு பாதமும் பல அதிகரணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அதிகரணம் என்ற சொல் - ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தைக் குறித்து ஏற்படும் சர்ச்சையை விளக்கி, பின்னர் அந்த சர்ச்சை தீரும்படி ஒரு தீர்ப்பையும் அளிப்பது ஆகும். நாம் நமது விளக்கவுரையில் ஒவ்வொரு சூத்திரத்தையும் ஒரு ப்ரத்யேக எண் குறியீட்டில் காண்போம்.

உதாரணமாக 1-2-3 என்றால் முதல் அத்தியாயம், இரண்டாம் பாதம், மூன்றாம் சூத்திரம் என்று பொருள்.

சூத்திர அமைப்பு

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஒவ்வொரு சூத்திரமும் மூன்று அல்லது நான்கு பகுதிகளைக் கொண்டது. இந்தப் பகுதிகள் பின்வருமாறு:

1. சூத்திரம் - முதல் பகுதியாக வேதவ்யாஸர் அருளிய ப்ரஹ்ம சூத்திரத்தின் மூலம் உள்ளது. இது வடமொழியில் உள்ளதாகும்.
2. பொருள் - இந்தப் பகுதியில் சூத்திரத்தின் பொருள் என்ன என்று உள்ளது. ஆனால், இது மிகவும் விளக்கமாக இருக்காது. மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாக இருக்கும்.
3. பூர்வபக்ஷம் (opponent) - இதன் மூலம் அந்த அதிகரணத்தில் ஆராயப்படும் விஷயத்திற்கு மாற்றுக்கருத்து உரைப்பவர்களின் வாதங்கள் கூறப்படும். இப்படி ஆசேஷம் எழுப்புகின்றவர்கள் பூர்வபக்ஷிகள் எனப்படுகின்றனர். சில சூத்திரங்களில் இந்தப் பகுதி இருக்காது. சில சூத்திரங்களில் இந்தப் பகுதி மட்டுமே இருக்கும்.
4. ஸித்தாந்தம் (உண்மையான கருத்து உள்ளது உள்ளபடி) - இதன் மூலம் பூர்வபக்ஷிகளின் வாதம் மறுக்கப்பட்டு, அதிகரணத்தில் கூறப்படும் உண்மையான கருத்து நிரூபிக்கவும் செய்யப்படுகின்றது.

இனி நாம் ப்ரஹ்ம சூத்திரத்திற்கு ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த உரையான ஸ்ரீபாஷ்யத்தைக் காண்போம். எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த க்ரந்தங்களில் மிகவும் கடினமான க்ரந்தம் இதுவேயாகும். அவரையும், அவர் பின்னே அவதரித்த நமது பூர்வாசார்யர்களையும் நமது மனதில் நன்கு ப்ரார்த்தனை செய்து கொண்டு, நமது பயணத்தைத் தொடங்குவோம்.

முதல் இரண்டு அத்யாயங்கள் மிகவும் கடினமாக உள்ளதால், மூன்றாம் அத்யாயத்தில் இருந்து ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அறிவது வழக்கத்தில் உள்ள ஒன்றாகும். நாமும் முதலில் மூன்றாம் அத்யாயத்திலிருந்து தொடங்குவோம்.

அத்தியாயம் - 3 - ஸாதனா அத்யாயம்

இது உபாஸனா அத்யாயம் என்றும் கூறப்படும். முதல் இரண்டு அத்யாயங்களில் இந்த உலகத்திற்குக் காரணம் ப்ரஹ்மமே என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. அத்தகைய ப்ரஹ்மத்தை அடையும் உபாயம் என்ன என்று ஆராயப்பட உள்ளது. இந்த அத்தியாயத்தில் 55 அதிகரணங்கள் உள்ளன. இவற்றில் 181 சூத்திரங்கள் அடங்கியுள்ளன.

மூன்றாம் அத்யாயம் : முதல் பாதம் - வைராக்ய பாதம்

இந்தப் பாதத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவனுக்குள்ள தோஷங்கள் யாவை என்று கூறப்பட உள்ளன. இவற்றை விளக்கினால் மட்டுமே, இது போன்ற தோஷங்கள் அற்ற ப்ரஹ்மத்தை அடைய வேண்டும் என்ற வைராக்யம் ஒரு ஜீவனுக்கு ஏற்படும். எனவே முதலில் இவை கூறப்பட்டன.

அதிகரணம் - 1 - ததந்தர ப்ரதிபத்தய அதிகரணம்

இந்த அதிகரணத்தில், சாந்தோக்ய உபனிஷத் கூறும் கருத்தான - ஜீவன் ஓர் உடலை விட்டு வெளியே கிளப்பும்போது (மரணத்தின் பின்னர்), பஞ்ச பூதங்களுடன் கூடியவனாக, சூக்ஷ்ம ரூபத்துடன் செல்கிறான் - என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-1-1- ததந்தர ப்ரதிபத்தௌ ரம்ஹதி ஸம்பரிஷ்வக்த: ப்ரச்ந நிரூபணாப்யாம்

பொருள் - ஜீவன் மற்றொரு உடலை அடையச் செல்லும் போது, பஞ்சபூதங்களுடன் கூடிய உடலுடன் செல்கிறான். உபநிஷத்தில் உள்ள கேள்வி பதில் மூலம் இப்படியே உணர்த்தப்பட்டது.

மூலம் -

अतिक्रान्तान्ताध्यायद्वयेन निखिलजगदेककारणं :निरस्तनिखिलदोषगन्धमपरिमितो-
दारगुणसागरं सकलेतरविलक्षणं परं ब्रह्म सुमुक्षुभिरुपास्यतया वेदान्ताः प्रतिपादयन्तीत्य-
यमर्थः स्मृतिन्यायविरोधपरिहारपरपक्षप्रतिक्षेपत्रेदान्तवाक्यपरस्परविरोधपरिहाररूपकार्य-

स्वल्पसंशोधनैस्तद्दुर्घर्षणत्वहेतुभिस्सह स्थापितः । अतोऽध्यायद्वयेन ब्रह्मणस्स्वरूपं प्रति-
पादितम् । उत्तरेणेदानीं तत्प्राप्त्युपायैस्सह प्राप्तिप्रकारश्चिन्तयितुमिष्यते । तत्र तृतीयाध्याये
उपायभूतोपासनविषया चिन्ता वर्तते । उपासनारम्भाभ्यांहितोपायश्च प्राप्यवस्तुव्यतिरिक्त-
वैतृष्यम्, प्राप्यनृषणा चेति, तत्सिद्धयर्थं जीवस्य लोकान्तरेषु संचरतां जाग्रतस्स्वपत-
स्सुषुप्तस्य सूक्ष्मैश्च दोषाः, परस्य च ब्रह्मणस्तद्रहितता, कल्याणगुणकरत्वं च प्रथम-
द्वितीययोः पादयोः प्रतिपाद्यन्ते । तत्र देहादेहान्तरं गच्छन्नयं जीवो देहान्तरारम्भहेतुभिर्भूत-
सूक्ष्मैस्संपरिष्वक्त एव गच्छति, उत नेति चिन्तायां यत्रयत्र जीवो याति तत्रतत्र भूतसूक्ष्माणां
सुलभत्वादसंपरिष्वक्तो यातीति प्राप्तम् । पश्चादपि पूर्वपक्षबीजान्युपन्यस्य निरसिष्यति ॥

பாஷ்யம் - கடந்த இரு அத்யாயங்களில் - இந்த ஜகம் அனைத்திற்கும் ஒரே காரணமாக உள்ளவனும், எந்தவிதமான தாழ்வான தோஷமும் சிறிதும் இல்லாதவனும், எல்லையற்ற குணங்களைக் கடல் போன்று கொண்டவனும், மற்ற அனைத்தையும்விட முற்றிலும் வேறுபட்டவனும் ஆகிய ப்ரஹ்மமே (ஸ்ரீமந்நாராயணன்) மோக்ஷத்தை விரும்பும் முமுக்ஷுக்களால் உபாஸிக்கப்பட வேண்டும் என்று உபனிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன, என உறுதி செய்தார். இதனை ஸ்ம்ருதிகள் கொண்டு பலர் ஆக்ஷேபம் செய்ய, அவற்றை ஸ்ம்ருதிகள் மூலமே நிராகரித்தார். அவர்கள் கூறியபடி, வேதாந்தங்களில் முரணான வரிகள் ஏதும் இல்லை என்று நிரூபணம் செய்தார். ஆக, கடந்த இரு அத்யாயங்களில் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை உணர்த்தினார். இனி, ப்ரஹ்மத்தை அடையும் உபாயம் மற்றும் அதனை அடையும் வழிகள் குறித்துக் கூற உள்ளார்.

இந்த மூன்றாம் அத்யாயத்தில், அத்தகைய வழியான உபாஸனம் பற்றிக் கூறப்பட உள்ளது. உபாஸனத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்பாக அடையப்பட வேண்டிய பொருள் தவிர மற்ற விஷயங்களில் உள்ள பற்றுதல் நீக்கமும் (வைராக்யம்), அடையப்பட வேண்டிய பொருள் மீது மட்டுமே தீராத பற்றுதலும் இருப்பதே உபாஸனையை அடைவதற்கான வழியாகும். முதல் இரண்டு பாதங்களில், பல உலகங்களில் திரிகின்ற ஜீவனின் நிலைகளான ஜாக்ரத் (விழிப்பு நிலை), ஸ்வப்நம் (கனவு நிலை), ஸுஷுப்தி (தூக்க நிலை) மற்றும் மூர்ச்சை (மயக்க நிலை) ஆகியவை தோஷங்களாகக் (குறைகளாக) கூறப்பட்டன. இவை ஏதும் ப்ரஹ்மத்திற்குக் கிடையாது என்றும், அந்த ப்ரஹ்மம் அனைத்துத் திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளது என்றும் கூறப்பட்டது. இதன் மூலம், ப்ரஹ்ம விஷயம் குறித்து வைராக்யம் ஏற்படும் நிலை உண்டாகும்.

மூலம் -

தत्र सिद्धान्तमाह—तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिष्वक्त इति । *संज्ञामूर्तिकृमिरिति मूर्तिशब्देन देहः प्रस्तुतः; स तच्छब्देन परामृश्यते । तदन्तरप्रतिपत्तौ—देहान्तरगमने भूतसूक्ष्मैस्संपरिष्वक्तो जीवोरंहति—गच्छतीत्यर्थः । कुतः ? प्रश्ननिरूपणाभ्यां—प्रश्नप्रतिवचनाभ्याम् । पञ्चाग्निविद्यायामेवं प्रश्नप्रतिवचने आम्नायेते—श्वेतकेतुं किलारुण्यं पाञ्चालः प्रवाहणः कर्मिणां गन्तव्यदेशं, पुनरावृत्तिप्रकारं, देवयानपितृयाणपथव्यावर्तने, अमुष्य लोकस्याप्राप्तारं च वेत्थेति पृष्ट्वेदमपि पप्रच्छ—*वेत्थ यथा पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति* इति । तत इमं पश्चिमं प्रश्नं प्रतिब्रुवंश्च द्युलोकमग्नित्वेन रूपयित्वा *तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवाः श्रद्धां जुह्वति तस्या आहुतेस्सोमो राजा संभवति* इत्यादिना देवाख्याः जीवस्य प्राणाः अग्नित्वेन रूपिते द्युलोके श्रद्धाख्यं वस्तु प्रक्षिपन्ति; सा च श्रद्धा सोमराजाख्यामृतमयदेहरूपेण परिणमते । तं चामृतमयं देहं त एव प्राणाः पर्जन्येऽग्नित्वेन रूपिते प्रक्षिपन्ति; स च देहस्तत्र प्रक्षिप्तो वर्षं भवति । तच्च वर्षं त एव प्राणाः पृथिव्या-मग्नित्वरूपितायां प्रक्षिपन्ति; तच्च तत्र प्रक्षिप्तमन्नं भवति । तच्चान्नं त एव पुरुषे-ऽग्नित्वरूपिते प्रक्षिपन्ति; तच्च तत्र रेतो भवति । तच्च त एव योषायामग्नित्वरूपितायां प्रक्षिपन्ति; तच्च तत्र प्रक्षिप्तं गर्भो भवतीत्युक्त्वा आह—*इति तु पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति* इति । एवं पञ्चम्यामाहुतौ हुतायामापः पुरुषशब्दाभिलष्या भवन्तीत्यर्थः । एवमुक्ते पूर्वास्वप्याहुतिष्वनुवर्तमानानामेवापां सूक्ष्मरूपाणामिदानीं पुरुषाकारत्वं भवतीत्युक्तं भवति । अत एव प्रश्नप्रतिवचनाभ्यां देहेतुभूतैर्भूतसूक्ष्मैस्सह तत्रतत्र यातीति गम्यते ॥१॥

விஷயம் - ஜீவன் ஓர் உடலை விட்டுக் கிளம்பி (உயிர் பிரிந்த பின்), மற்றோர் உடலை எடுக்கும் முன்பாக, பஞ்சபூதங்கள் இணைந்த ஸூக்ஷ்ம உடலுடன் செல்கிறானா அல்லது தனித்துச் செல்கிறானா?

பூர்வபக்ஷம் - ஜீவன் செல்லும் இடங்களில் எல்லாம் அவனுக்குத் தேவையான பூதஸூக்ஷ்ம (பூதங்களுடன் கூடிய ஸூக்ஷ்ம உடல்) உடல் எளிதில் கிட்டும் என்பதால், அவன் வெளியே கிளம்பும்போது பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் செல்வதில்லை (தனித்தே கிளம்புகிறான்) என்றே கூற வேண்டும். இனி வரும் பல சூத்திரங்களில், பூர்வபக்ஷியின் ஐயத்திற்கான விளக்கத்தைக் கூறி, அவை அனைத்தையும் சூத்திரக்காரர் நிராகரிக்க

உள்ளார். அதன் பின்னர் தனது ஸித்தாந்தமான - பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் சேர்ந்தே செல்கிறான் - என்று நிரூபிக்க உள்ளார்.

ஸித்தாந்தம் - ஜீவன் பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் கூடியவனாகவே செல்கிறான். ப்ரஹ்ம சூத்திரம் (2-4-17) - ஸம்ஜ்ஞா மூர்த்திக்லுப்தி - பெயர், ரூபம், மாறுதல் - என்று கூறியது. இந்த இடத்தில் உள்ள மூர்த்தி என்ற பதம் உடலைக் குறிக்கும். அந்தப் பதமே இந்தச் சூத்திரத்தில் "தத்" என்று கூறப்பட்டது. ததந்த்ரப்ரதிபத்தௌ - மற்றோர் உடலை அடையும்போது, ஸம்பரிஷ்வக்த - பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் இணைந்து, ரம்ஹதி - செல்கிறான் என்பதே இங்கு உள்ள கருத்து. எங்கு உள்ள கருத்து? ப்ரச்ந நிரூபணாப்யாம் - கேள்வி பதில் பகுதிகள் ஆகும். சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் பஞ்சாக்னி வித்யை என்ற பகுதியில் கீழே உள்ள கேள்விகளும் பதில்களும் உள்ளன.

ஆருணி என்பவரின் பிள்ளை ஸ்வேதகேது என்பவனாவான். இவன் ஒரு சமயம் பாஞ்சால தேசத்தின் அரச சபைக்குச் சென்றான் இங்கு ப்ரவாஹணன் என்பவன் ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தான். அந்த அரசன் ஸ்வேதகேதுவிடம், யாகம் முதலானவற்றை இயற்றி முடித்தவர்கள் எங்கு செல்கின்றனர் (உயிர் பிரிந்த பின்னர்), அவர்கள் மீண்டும் எந்தப் பாதையில் உலகிற்கு மீண்டும் வருகின்றனர், தேவயானம் பித்ருயானம் என்ற பாதைகளின் வேறுபாடு, ஸ்வர்க்க லோகத்தை அடையாதவர்கள் யார் என்று நான்கு வேள்விகள் கேட்டான். இறுதியாகக் கீழே உள்ள ஐந்தாவது கேள்வியையும் கேட்டான். சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (5-3-3) - வேத்த யதா பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப புருஷவசஸோ பவந்தி - ஐந்தாவது ஆஹுதியாக அளிக்கப்படும் நீர் என்பது எவ்விதம் புருஷன் என்று கூறப்படுகிறது என்று அறிவாயா - என்று உள்ளது காண்க. இந்தக் கேள்விக்கு விடை அளிக்கும் விதமாக, ஸ்வர்க்கம் என்பதையே அக்னியாகக் கொண்டு பதில் உள்ளது (ஆஹுதி என்றால் யாகத்தீயில் இடும் பொருள்கள் ஆகும். இங்கு ஸ்வர்க்கம் என்பது அக்னி, சூரியன் என்பது சமித்துக்கட்டை, சூரியகிரணங்கள் என்பது புகை, சந்திரன் என்பது தணல், நக்சத்திரம் என்பது தீப்பொறிகள் என்று கொள்ளப்பட்டன). இதனைத் தொடர்ந்து, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-4-2) - தஸ்மிந் ஏதஸ்மிந் அக்நௌ தேவா ச்ரத்தாம் ஜஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுதே ஸோமராஜாபவதி - ஸ்வர்க்கம் என்னும் அக்னியில், இந்த்ரியங்கள் (தேவர்) அனைத்தும் இணைந்து ச்ரத்தை என்ற நீரை, ஆஹுதியாக அளிக்கின்றன; இதன் மூலம் ஸ்வர்க்கலோகம் சென்ற ஜீவன், ஸோமராஜா என்ற பெயருடன் அழகான உடலை அடைகிறான் - என்று கூறியது.

ஆக ஸ்வர்க்கம் என்ற அக்னியில், தேவர்கள் என்று கூறப்பட்ட ஜீவனின் இந்திரியங்கள், ச்ரத்தை எனப்படும் நீரை ஆஹுதியாக இடுகின்றன. இந்த ச்ரத்தை என்பது ஸோமராஜா என்பதாகிற அழகிய ரூபம் எடுக்கிறது. இத்தகைய அமிர்தம் போன்ற உடல் கொண்ட ஸோமராஜா என்பவனை (ஜீவனின் உருவமே இது, தனது புண்ணிய கர்மபலன்கள் அனுபவிக்க இது போன்ற உடலை அவன் எடுக்கிறான், அந்தக் கர்ம பலன்கள் அனைத்தும் முடிவடைந்து விட்ட நிலை வரும்போது...), பர்ஜன்யம் (மழை) என்ற அக்னியில் ப்ராணன்கள் (ஸோமராஜாவை) இடுக்கின்றன. அப்போது ஸோமராஜாவின் உடலானது நீராக மாறி, ஜீவனுடன் சேர்ந்து மழை ஆகிறது. அந்த மழையைப் பூமி என்ற அக்னியில் அதே இந்திரியங்கள் இடுகின்றன (ஹோமம் செய்கின்றன என்று கருத்து). அப்போது அந்த மழை நீரானது நெல் போன்ற உணவுகளாக மாறுகின்றது. அந்த உணவைப் புருஷன் (மனிதன்) என்ற அக்னிக்கு அதே இந்திரியங்கள் ஹோமத்ரவியமாக இடுகின்றன. புருஷனிடம் சென்ற அன்னம் (உணவு) என்பது ரேதஸாக (ஆண்விந்து) மாறுகிறது. அந்த விந்துவை இந்திரியங்கள், பெண் என்ற அக்னியில் ஆஹுதியாக இடுகின்றன. இப்படியாக விடப்பட்ட விந்துவானது, அந்தப் பெண்ணிடம் கர்ப்பமாக மாறுகிறது. இவ்விதம் பதில் அளித்து, தொடர்ந்து (சாந்தோக்ய உபநிஷத் : 5-9-1) - இது பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப புருஷவசஸோ பவந்தி - இப்படியாகவே ஐந்தாவது ஆஹுதியாக விடப்படும் நீர் என்பது (நீர் என்பது விந்துவைக் குறித்தது) புருஷனாகப் பெயர் அடைகின்றது - என்று கூறப்பட்டது.

இதன் மூலம் ஐந்தாவது ஆஹுதியாக விடப்பட்ட நீர், புருஷனாக மாற்றம் அடைகிறது. இவ்விதம் கூறப்பட்டதால் ஸூக்ஷ்ம வடிவில் உள்ள நீரானது இப்போது மனித வடிவம் பெறுகிறது என்று கூறுவதாகும். இதன் மூலம் ஜீவன் தான் செல்லும்போது, புதிய உடல் எடுக்க உதவும் பூதங்களுடன் ஸூக்ஷ்மமாகவே செல்கிறான் என்று உணரலாம்.

மூலம் -

ननु *आपः पुरुषवचस इत्युक्ते अपां पुरुषाकारपरिणामप्रतीतेर्गच्छता जीवेन तासा-
मेव परिष्वङ्गः प्रतीयते । अतः कथं सर्वेषां भूतसूक्ष्माणां परिष्वङ्ग इति ? तत्राह—

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்(5-9-1) - ஆப: புருஷவசஸ: - நீரானது புருஷனாகிறது - என்று கூறுவதன் மூலம், நீரான ரேதஸ் என்பது புருஷனாக உடல் எடுப்பது புரிகிறது. எனவே புதிதாக உடலைப் பெறப்போகும் ஜீவனுடன் நீருக்கு மட்டுமே தொடர்பு இருப்பதை உணரலாம். இப்படி இருக்கும்போது அனைத்து

பூதங்களுடன் சேர்ந்து ஜீவன் செல்வதாக எவ்விதம் கூற இயலும்? இதற்கு விடையாக அடுத்த சூத்திரம் உள்ளது.

3-1-2 தர்யாத்மகத்வாத் து பூயஸ்த்வாத்

பொருள் - மூன்று பூதங்களையுமே கொண்டிருப்பதாலும், நீர் அதிகமாக உள்ளதாலும் ஆகும்.

மூலம் -

तुशब्दश्रीद्यं व्यावर्तयति । देहारम्भकारणामपां केवलानां न देहारम्भसंभवः ।

देहाद्यारम्भाय हि *तासां त्रिवृतं त्रिवृतमेकं कामिति त्रिवृत्करणम् । केवलानामपां श्रवणं तु तासां भूयस्त्वात् । देहे च लोहितादिभूयस्त्वेनारम्भकेष्वपां भूयस्त्वं गम्यते ॥२॥

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கான பதில்) - சூத்திரத்தில் உள்ள து என்ற பதம், இந்தப் பூர்வபக்ஷத்தினை நிராகரிக்கிறது. நீர் மட்டும் கொண்டு உடல் உண்டாக வாய்ப்பில்லை. உடல் உண்டாவதற்கு த்ரிவ்ருத்த கரணம் (த்ரிவ்ருத்த கரணம் என்றால் என்ன என்பது இந்தச் சூத்திரத்தின் இறுதியில் விளக்கப்பட்டுள்ளது) உள்ளது என்பதை, சாந்தோக்ய உபனிஷத் (6-3-3) - தாஸாம் த்ரிவிருத்தம் த்ரிவ்ருத்தம் ஏகைகாம் - அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் த்ரிவ்ருத்தம் த்ரிவ்ருத்தம் - என்று கூறியது. இங்கு நீரை மட்டும் ஏன் கூறியது என்றால், அது அதிக அளவில் உள்ளதால் ஆகும். உடலில் இரத்தம் போன்ற திரவங்கள் அதிக அளவில் உள்ளதாலும், அவற்றில் நீர் உள்ளதாலும் உடலில் நீர் அதிக அளவு உள்ளது என்று அறிய முடிகிறது.

குறிப்பு - (இந்தப் பகுதி ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உள்ளது அல்ல. த்ரிவ்ருத்த கரணம் என்பதை விளக்குவதற்காகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது). இப்போது நாம் த்ரிவ்ருத்த கரணம் என்றால் என்ன என்பதைக் காண்போம். பஞ்ச பூதங்களில் உள்ள நீர், நெருப்பு மற்றும் நிலம் ஆகிய மூன்றிலும் ஒவ்வொன்றிலும் மற்ற இரண்டு பூதங்களின் பகுதியைச் சேர்த்து உருவாக்குவதே த்ரிவ்ருத்த கரணம் என்பதாகும். இது எவ்விதம் நடைபெறுகிறது என்று காண்போம். முதலில் மூன்று பூதங்களும் சரிபாதியாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக நீரை எடுத்துக்கொண்டால் அது இரு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. பிரிக்கப்பட்ட இரு பகுதிகளில், ஒரு பகுதி அப்படியே வைத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. மீதம் உள்ள மற்றொரு பாதியானது மீண்டும் சரிபாதியாகப் (இரண்டாக) பிரிக்கப்படுகிறது.

ஆக ஒவ்வொன்றும் 1/2 மற்றும் 1/4 + 1/4 என்று பிரிக்கப்படுகிறது. இவற்றிலிருந்து 1/2 பகுதி அப்படியே வைத்துக் கொள்ளப்படும். மீதம் உள்ள 1/2 பகுதிக்கு, மற்ற இரண்டிலிருந்தும் 1/4 பகுதிகள் எடுத்துச் சேர்க்கப்படும். உதாரணமாக நீரை எடுத்துக் கொள்வோம். இதில் நீரிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட 1/2 பகுதியும், நெருப்பிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட 1/4 பகுதியும், நிலத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட 1/4 பகுதியும் சேர்க்கப்பட்டு ஸ்தூல நீராக மாறுகிறது. ஆக நீரில் மூன்று பூதங்களுமே கலந்திருப்பதாக உணர வேண்டும். இது போன்றே மற்ற இரண்டிற்கும் கொள்ளவேண்டும். ஆக, நீரை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு உடல் உருவாகாது என்பதை இப்போது உணர இயலும்.

3-1-3 ப்ராணகதே ச

பொருள் - ப்ராணன்களும் (இந்திரியங்களும்) செல்வதால் (இந்திரியங்களுக்கு ஆதாரமாக உள்ள பூத ஸூக்ஷ்மங்களும் ஜீவனுடன் செல்கின்றன).

மூலம் -

इतश्च भूतसूक्ष्मपरिष्वक्तस्य गमनमिति गम्यते । उत्क्रामति जीवे प्राणानां तदनुगति-
 श्रूयते—*तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति* इति ।
 स्मर्यते च—*मनष्षष्ठानोद्भ्रियाणि प्रकृतिस्थानि कर्षति । शरीरं यदवाप्नोति यच्चाप्यु-
 त्क्रामतीश्वरः । गृहीत्वैतानि संयाति वायुर्गन्धानिवाशयात् ॥ इति । नच निराश्रयाणां गति-
 रूपद्यत इति तदाश्रयभूतानां भूतसूक्ष्माणामपि गतिरभ्युपगन्तव्या ॥३॥

ஸிந்தாந்தம் - இதன் மூலம், ஜீவன் கிளம்பும் போது பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் செல்கிறான் என்று அறியலாம். ஜீவன் வெளியே கிளம்பும்போது, அவனுடன் முக்கிய ப்ராணன் (மூச்சுக் காற்று) கிளம்புகிறது. இதனை ச்ருதி வரியான ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-2) - தம் உத்க்ராமந்தம் ப்ராண: அநூத்க்ராமதி ப்ராணம் அநூத்க்ராமந்தம் ஸர்வே ப்ராணா அநூத்க்ராமந்தி - உடலை விட்டுக் கிளம்பும் ஜீவனுடன் முக்கிய ப்ராணன் கிளம்புகிறது, முக்கிய ப்ராணனைத் தொடர்ந்து மற்ற ப்ராணன்களும் (இந்திரியங்கள்) கிளம்புகின்றன - என்று கூறியது. இதனையே ஸ்ம்ருதியான ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (15 - 7, 8) - மந: ஷஷ்டாநி இந்த்ரியாணி ப்ரக்ருதி ஸ்தாநி கர்ஷதி; சரீரம் யத் அவாப்நோதி யத் ச அபி உத்க்ராமதீச்வர: க்ரஹீத்வைதாநி ஸம்யாதி வாயுர் கந்தாநிவாசயாத் - சரீரம் ஒன்றை அடைந்தது தொடங்கி, அதனை விட்டுக் கிளம்பும்வரை, மனம் மற்றும் ஐந்து

இந்திரியங்களை ஜீவன் நியமித்தபடி உள்ளான்; அந்த உடலுக்கு ஈச்வரன் ஜீவனே; இதன் காரணம் அதனை அவனே நியமிப்பதால் ஆகும்; காற்றானது எவ்விதம் மலர்களிடம் உள்ள நறுமணத்தைக் கவர்ந்து செல்லுமோ அது போன்று, உயிர் பிரிந்த பின்னர், ஜீவன் தன்னுடன் இவை அனைத்தையும் (இந்திரியங்கள்) எடுத்துச் செல்கிறான் - என்றது. இந்திரியங்கள் என்பது அவற்றுக்கான இருப்பிடம் இல்லாமல் இருக்க முடியாது. ஆகவே அவை கிளம்பும்போது, அவற்றுக்கான இருப்பிடமாக உள்ள பூதஸூட்சுமங்களும் கூடவே செல்கின்றன என்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

3-1-4 அக்நிந்யாதி கதி ச்ருதே: இதி சேத் ந பாக்தத்வாத்

பொருள் - மரணகாலத்தில் இந்திரியங்கள் என்பது அக்னியுடன் இணைவதாகக் கூறுவதால், ப்ராணன் ஜீவனுடன் செல்வதில்லை என்று கூறினால் - நாம் மறுக்கிறோம், காரணம் அங்கு வேறு ஒரு பொருளில் (அர்த்தத்தில்) கூறப்பட்டது.

மூலம் -

***यत्रास्य . पुरुषस्य मृतस्याग्निं वागप्येति, वातं प्राणश्चक्षुरादित्यम्* इत्यादिना प्राणानां जीवमरणकाले अग्नादिष्वप्ययश्रवणात् तेषां जीवेन सह गमनमिति गतिश्रुतिरन्यथा नेयेति चेत्, न, भाक्तत्वात् अग्नादिष्वप्ययश्रवणस्य । कथं भाक्तत्वम् ? *ओषधीर्लोमानि वनस्पतीन् केशाः* इत्यनपियद्द्विर्लोमादिभिस्सह श्रवणात् । अतश्चक्षुराद्यप्ययश्रुतिरधिष्ठातृ- देवतापक्रमणपरा ॥४॥**

பூர்வபக்ஷம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (5-2-13) - யத்ர அஸ்ய புருஷஸ்ய ம்ருதஸ்ய அக்நிம் வாக் அப்யேதி வாதம் ப்ராண: சக்ஷுராதித்யம் - (உயிர் பிரிந்தபின்) இறந்தவனின் உடலில் உள்ள வாக்கு அக்னியில் இணைகிறது, ப்ராணன் வாயுவில் இணைகிறது, கண்கள் சூரியனில் இணைகிறது - என்ற கூறுப்பட்டது. ஆக, இதன் மூலம் மரணகாலத்தில் வாக்கு, ப்ராணன் போன்றவை அக்னி முதலானவற்றில் இணைவதை அறியலாம். எனவே அவை (இந்திரியங்கள்) ஜீவனுடன் செல்வதில்லை. எனவே சூத்திரம் 3-1-3ல் உள்ள - தம் உத்க்ராமந்தம் ஸர்வே ப்ராணா: உத்க்ராமந்தி - என்பதற்கு வேறுவிதமாகவே பொருள் கற்பிக்க வேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - இவ்விதம் வாதம் செய்ய இயலாது. காரணம், வாக்கு போன்றவை அக்னி முதலானவற்றில் இணைவதாகக் கூறியது வேறு ஒரு அர்த்தத்தின் காரணமாக ஆகும்

(அந்தப் புலன்களின் அபிமான தேவதைகள், அவற்றின் மீது உள்ள தங்கள் தொடர்பைக் கைவிடுகின்றன என்று பொருள்).

பூர்வபக்ஷம் - அந்த உபநிஷத் வரிக்கு வேறு ஓர் அர்த்தம் உள்ளதாக எவ்விதம் கூற இயலும்?

ஸித்தாந்தம் - அதே உபநிஷத் வரியில் - ஓஷதீர் லோமாநி வநஸ்பதீந் கேசா: - இறந்தவனின் தலை முடிகள் மரங்களிலும், கைமுடிகள் செடிகளிலும் கலக்கின்றன - என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் இவ்விதம் இந்த முடிகள் கலப்பதில்லை என்று நாம் கண்ணால் பார்க்கிறோம். ஆகவே கண்கள் சூரியனிடம் செல்கின்றன என்பது போன்ற வரிகள், அந்தந்த அபிமான தேவதைகள் (கண்களுக்கு அபிமான தேவதை சூரியன்), அந்தந்த இந்திரியங்கள் மீது உள்ள தங்களது கட்டுப்பாட்டை விலக்கி, அவற்றைத் தங்களுடன் இணைத்துக் கொள்கின்றன என்று கருத்து. எனவே ஜீவன் கிளம்பும்போது இந்திரியங்களுடனும், அவற்றின் பூதங்களுடனும் செல்கிறான் என்று கருத்து.

3-1-5 ப்ரதமே அச்ரவணாத் இதி சேத் ந தா ஏவ ஹி உபபத்தே:

பொருள் - முதல் ஹோமத்தில் கூறப்படாத காரணத்தினால், ஜீவன் பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் செல்வதில்லை. இவ்விதம் கூறுவது பொருந்தாது - காரணம் நீர் அல்லவோ கூறப்பட்டுள்ளது. இப்படிக்கொண்டால் மட்டுமே கேள்வி பதில் பொருந்தும்.

மூலம் -

यदुक्तमिद्विस्सूक्ष्माभिर्भूतान्तरसंसृष्टाभिः परिवक्तो जीवो गच्छतीति प्रश्नप्रतिवचना-
 ष्यामवगम्यत इति; तन्नोपपद्यते, द्युलोकान्निविषये प्रथमे होमे अपां होम्यत्वाश्रवणात् ।
 तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवाः श्रद्धां जुह्वति इति श्रद्धैव होम्यत्वेन श्रुता । श्रद्धा नाम
 जीवस्य मनोवृत्तिविशेषत्वेन प्रसिद्धा । अतो नापस्तत्र होम्या इति चेत्, न, यतः ताः—आप
 एव श्रद्धाशब्देन तत्राभिधीयन्ते; कुतः ? प्रश्नप्रतिवचनोपपत्तेः । *वेत्थ यथा पञ्चम्यामाहुता-
 वापः पुरुषवचसो भवन्तीति प्रश्नस्य प्रतिवचनोपक्रमे हि श्रद्धा द्युलोकान्नि होम्यत्वेन
 श्रुता । तत्र यदि श्रद्धाशब्देनापो नोच्येरन्, ततोऽन्यथा प्रश्नोऽन्यथा प्रतिवचनमित्यसङ्गत्तं
 स्यात् । *इति तु पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसः इति प्रतिवचननिगमनं च श्रद्धाया
 अप्तमेव सूचयति । *वेत्थ यथेति हि प्रश्नगतः प्रकारः, *इति तु पञ्चम्यामितीतिशब्देन

परिहारे निगम्यते । श्रद्धासोमराजवर्षान्नरेतोगर्भरूपेणापां परिणाममुक्त्वा ह्येवमापः पुरुषवचस इति निगम्यते । श्रद्धाशब्दस्य चाप्सु वैदिकप्रयोगो दृश्यते—*अपः प्रणयति श्रद्धा वा आपः* इति । *श्रद्धां जुह्वति तस्या आहुतेस्सोमो राजा संभवति* इति सोमाकारेण परिणामश्चापामेवोपपद्यते । अतो भूतान्तरसंसृष्टाभिरद्भिस्संपरिष्वक्तो जीवो रंहतीत्युपपन्नम् ॥ ५ ॥

பூர்வபக்ஷம் - ஜீவன் கிளப்பும்போது மற்ற பூதங்களுடன் கூடிய நீருடனே செல்கிறான் என்று வேள்வி-பதில் பகுதிகள் மூலம் அறியப்படுவதாகச் செல்வது பொறுந்தாது. இதன் காரணம், ஸ்வர்க்கம் என்ற அக்னியில் செய்யப்படும் முதல் ஹோமமாக நீர் கூறப்படவில்லை. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-4-2) - தஸ்மிந் ஏதஸ்மிந் அக்நௌ தேவா ச்ரத்தாம் ஜுஹ்வதி - தேவலோகம் என்ற அக்னியில் தேவர்கள் ச்ரத்தையை (மனித மனத்தின் ஒரு செயல்பாடு) ஹோமம் செய்கின்றனர் என்று கூறியது. ச்ரத்தை என்பது மனித மனதின் ஒருவிதத் தன்மை என்பது அறிந்ததே. ஆக, இங்கு நீர் பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லை.

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான வாதமாகும். நீர் என்பதே ச்ரத்தை என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்படிக் கொண்டால் மட்டுமே கேள்வி-பதில் பகுதியில் உள்ள கேள்வியும் பதிலும் பொருந்தும். எப்படி? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-3-3) - வேத்த யதா பஞ்சம்யாமாஹுதா வாப: புருஷவசஸோ பவந்தி - ஐந்தாவது ஆஹுதியாக இடப்படும் நீர் என்பது புருஷன் என்று கூறப்படுவது ஏன் என்று அறிவாயா - என்று கேட்டது. இதற்கான பதிலாக சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-4-2) - அக்னியில் இடப்படும் ஆஹுதியாக ச்ரத்தை பற்றிக் கூறியது. இங்கு ச்ரத்தை என்பது நீர் என்பதைக் குறிக்கவில்லை என்றால், கேள்வி ஒன்று பதில் வேறு ஒன்று என்ற குறைபாடு ஏற்படும் அல்லவா? ஆக கேள்வியும் பதிலும் தொடர்பில்லாமல் போய்விடும் அன்றோ? சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-9-1) - இதி து பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ பவந்தி - இப்படியாகவே ஐந்தாவது ஆஹுதியான நீர் என்பது புருஷன் என்று கூறப்படுகிறது - என முடிப்பதைக் காணும்போது, நீர் என்பதே ச்ரத்தை என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்டதை உணரலாம். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-3-3) - வேத்தயதா - எப்படி என்று - எனக் கேள்வி எழுவதையும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-9-1) - இதி து பஞ்சம்யாம் - இப்படியாக ஐந்தாவது - என்று பதில் கூறி முடிப்பதையும் காணும்போது, நடுவில் உள்ள பல வரிகளும், கேள்வியின் பதில்களாகவே உள்ளதை அறியலாம்.

நீர் என்பதே ச்ரத்தை, ஸோமராஜா, வர்ஷம் (மழை), அன்னம் (உணவு), ரேதஸ் (விந்து) மற்றும் கர்ப்பம் என்று பலவிதமாக மாற்றம் அடைவதையே - ஏவம் ஆப புருஷவசஸ: - என்று கூறப்பட்டது. நீர் என்பதே ச்ரத்தை என்று கூறப்படுவதை, தைத்திரீய ப்ராம்மணம் (3-2-4) - அப: ப்ரணயதி ச்ரத்தா வா ஆப: - அவன் நீரை எடுக்கிறான், ச்ரத்தை என்பது நீர் - என்பதன் மூலம் அறியலாம். ஜீவன் ஸோமராஜாவாக மாறுவது என்பது நீரால் மட்டுமே இயலும் என்பதை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-4-2) - ச்ரத்தாம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா: ஆஹுதே: ஸோமோராஜா ஸம்பவதி - ச்ரத்தையை ஆஹுதியாக அளிக்கிறான், அந்த ஆஹுதியில் இருந்து ஸோமராஜா வெளிப்படுகிறான் - என்று கூறியது. எனவே நீர் முதலான பூதக்ஷூக்சுபமங்களுடன் இணைந்தே ஜீவன் கிளம்புகிறான் என்று கூற வேண்டும்.

3-1-6 அச்ருதத்வாத் இதி சேத் ந இஷ்ட அதிகாரினாம் ப்ரதீதே:

பொருள் - ஜீவன் போகிறான் என்று கூறப்பட்டவில்லையே - இவ்விதம் ஆக்ஷேபம் செய்வது சரியல்ல. யாகம் போன்றவற்றை இயற்றும் ஜீவன்கள் பற்றியே கூறப்பட்டன.

மூலம் -

यत्पुनरुक्तमद्भिस्संपरिष्वक्तो जीवो यातीत्ययमर्थः एतस्माद्वाक्यादवगम्यत इति; तन्नोपपद्यते, अस्मिन्वाक्ये जीवस्याश्रवणात् । अत्र हि श्रद्धादय एवाम्ब्वस्थाविशेषा होम्यत्वेन श्रुताः; न तु जीवस्तत्परिष्वक्त इति चेत्; तन्न, इष्टादिकारिणां प्रतीतेः—अस्मिन्नेव वाक्ये ह्युत्तरत्र ब्रह्मज्ञानविधुरेष्टापूतंदत्तकारिणो ह्युलोकं प्राप्य सोमराजानो भवन्ति; पुण्य-कर्मविसाने च पुनरागत्य गर्भं प्राप्नुवन्तीत्युच्यते *अथ य इमे ग्रामे इष्टापूतं दत्तमित्युपासते ते धूममभिसंभवन्ति* इत्यारभ्य *पितृलोकादाकाशमाकाशाच्चन्द्रमसमेष सोमो राजा तद्देवानामन्नं तं देवा भक्षयन्ति*तस्मिन्यावत्सम्पानमुषित्वाऽथैतमेवाध्वानं पुनर्निवर्तन्ते *योयो ह्यन्नमत्ति योयो रेतस्सिञ्चति तद्भूय एव भवति* इति । अत्रापि ह्युलोकान्नौ *श्रद्धां जुह्वति तस्या आहुतेस्सोमो राजासंभवति* इति तदेकार्थत्वाच्छ्रद्धावस्थदेहविशिष्टस्सोमरूपदेहविशिष्टो भवतीत्युक्तमिति गम्यते । देहस्य जीवविशेषणतैकस्वरूपस्य वाचकः शब्दो विशेष्ये जीव एव पर्यवस्यति । अतस्संपरिष्वक्तो जीवो यातीत्युपपद्यते ॥ ६ ॥

பூர்வபக்ஷம் - நீர் முதலான பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் ஜீவன் செல்வதாக நீங்கள் கூறினீர்கள். இது சரியல்ல. இந்த வரிகளில் நீர், ச்ரத்தை போன்றவை மட்டும் கூறப்பட்டன அன்றி, ஜீவன் பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லை. ச்ரத்தை போன்றவை ஆஹுதிகளாக மட்டுமே கூறப்பட்டன. அவைகளால் சூழப்பட்டது ஜீவன் என்று கூறப்படவில்லை.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. இஷ்ட பூர்த்தம் (ஏதேனும் பயனை விரும்பிச் செய்யும் யாகம் போன்றவை) விஷயமாகச் செயல் புரியும் அதிகாரிகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த உபநிஷத் வரியிலேயே தொடர்ந்து படிக்கும்போது, இஷ்டம் பூர்த்தம் தானம் (இஷ்டம் = யாகம், பூர்த்தம் = குளம் வெட்டுதல், கோயில் கட்டுதல்) ஆகியவற்றைச் செய்பவர்கள், ப்ரஹ்மஞானம் அற்றவர்களாக ஸ்வர்க்கம் புகுந்து, ஸோமராஜாவாக மாறுவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் செய்த புண்ணிய பலன்கள் தீர்ந்து போனவுடன் மறுபடியும் பூமிக்கு வந்து எதோ ஒரு கர்ப்பத்தில் புகுவதாகக் கூறப்பட்டது. இதனைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-3) - அத ய இமே க்ராமே இஷ்டாபூர்த்தே தத்தம் இதி உபாஸதே தே தூமம் அபி ஸம்பவந்தி - கிராமங்களில் இருந்தபடி யாகம் இயற்றுதல், குளம் வெட்டுதல், தானம் செய்தல் போன்றவற்றைச் செய்தவர்கள், தூமாதி மார்க்கமாக (வழியாக) ஸ்வர்க்கம் செல்கின்றனர் - என்று தொடங்கியது. இதனை முடிக்கும்போது, அதே உபநிஷத் (5-10-4, 5) - பித்ருலோகாந் ஆகாசம் ஆகாசாத் சந்த்ரமஸம் ஏஷ ஸோமோராஜா தத் தேவாநாமந்நம் தம் தேவா: பக்ஷயந்தி, தஸ்மிந் யாவத் ஸம்பாதம் உஷித்வா அத ஏதம் ஏவ அத்வாநம் புந: நிவர்த்தந்தே, யோ யோ ஹி அந்நமத்தி யோ யோ ரேத: ஸிஞ்சதி தத் பூய ஏவ பவதி - பித்ருலோகத்தில் இருந்து ஆகாயம் அடைகிறான், அங்கிருந்து சந்த்ரமண்டலம் அடைகிறான், அங்கு ஸோமராஜாவாகிறான், தேவர்களின் உணவாகிறான், அவனைத் தேவர்கள் உண்கின்றனர், கர்மபலன் முடியும்வரையில் ஸ்வர்க்கத்தில் வாழ்ந்து, பின்னர் மேலே சென்ற வழியாகவே மீண்டும் பூமிக்குத் திரும்புகிறான், அன்னத்தை உட்கொண்டு விந்துவை வெளியேற்றி புருஷனாகிறான் - என்று கூறியது. மேலே உள்ள பல வரிகளையும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-4-2) - ச்ரத்தாம் ஜுஹ்வதி தஸ்யா ஆஹுதே ஸோமோராஜா ஸம்பவதி - ச்ரத்தையை அளிக்கிறார்கள், அந்த ஆஹுதியில் இருந்து ஸோமராஜா உதிக்கிறான் - என்று த்யுலோக அக்னி பற்றிக் கூறும் வரியையும் இணைத்துப் பார்க்கும்போது - ச்ரத்தை போன்ற மனநிலையுடன் யாகம் முதலானவற்றைச் செய்த ஜீவனே, ஸோமராஜா எனப்படும் தேவ உடல் பெறுவதாக உணர்த்தப்பட்டது. ஜீவனை விட்டுப் பிரியாத அவனது உடல் என்பதே ச்ரத்தை, ஸோமராஜா என்று பதங்கள் மூலம் கூறப்பட்டதால், அதே பதங்கள்

ஜீவனையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். எனவே ஜீவன் பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் செல்கிறான் என்றாகிறது.

மூலம் -

ननुच *तं देवा भक्षयन्तीति देवैर्भक्ष्यमाणत्ववचनात् *सोमो राजेति न जीव उच्यते, 'जीवस्थानदनीयत्वात्; तत्राह—

பூர்வபக்ஷம் - நீங்கள் கூறும் சாந்தோக்ய உபநிஷத்(5-10-4) - தம் தேவா பக்ஷயந்தி - (ஸோமராஜாவை) தேவர்கள் உண்ணுகின்றனர் - என்பதை எடுத்துக் கொள்வோம். ஜீவனை உணவு போன்று உண்ண முடியாது அல்லவா? ஆகவே ஸோமராஜா என்ற பதம் மூலம், ஜீவன் குறிப்பிடப்படவில்லை. இதற்கு விடையாக அடுத்த சூத்திரம் உள்ளது.

3-1-7 பாத்தம் வா அநாத்மவித்த்வாத் ததா ஹி தர்சயதி

பொருள் - அந்த உபநிஷத் வேறு பொருளில் வந்துள்ளது. ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய அறிவு இல்லாத காரணத்தினால், அந்த அதிகாரிகள் தேவர்களுக்கு உணவாகின்றனர். இதனையே ச்ருதி கூறுகிறது.

மூலம் -

वाशब्दश्चोद्यं व्यावर्तयति । इष्टादिकास्त्रिगोऽनात्मवित्वात्स देवानां भोगोपकरण-
त्वेनेहामुत्र च वर्तते । इहेष्टाविना तद्वाराधनं कुर्वन्नुपकरोति । आराधनप्रीतैर्देवैर्दत्तमसुं
लोकं प्राप्य तत्र तत्समानंभोगस्तदुपकरणं भवति । *यथा पशुरेवं स देवानाम्* इत्यनात्म-
विदो देवानामुपकरणत्वं दर्शयति श्रुतिः । स्मृतिरप्यात्मविदां ब्रह्मप्राप्तिमनात्मविदां च
देवभोग्यत्वं दर्शयति—देवान् देवयजो यान्ति मद्भूक्ता यान्ति मामपि* इति । अतो जीवस्य
देवानां भोगोपकरणत्वाभिप्रायमज्ञत्वेन भक्षयत्ववचनम्; अतस्तद्भूक्तम् । तेन तृप्तिरेव च
देवानां भक्षणमिति श्रूयते *न ह वै देवा भक्षन्ति न पिबन्ति एतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यन्ति*
इति । तस्माद्भूतसूक्ष्मैस्संपरिष्वक्तो जीवो रहंतीति सिद्धम् ॥ ७ ॥ इति तदन्तरप्रतिपत्त्य-
धिकरणम् ॥ १ ॥

ஸீத்தாந்தம் - (சூத்திரம் 3-1-6 இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது). சூத்திரத்தில் காணப்படும் - வா - என்ற பதம், கடந்த ஆக்ஷேபத்தை நிராகரித்தது. யாகம் போன்றவற்றை இயற்றுபவர்கள் (இஷ்ட அதிகாரிகள்) ஆத்மஞானம் அற்றவர்கள் ஆவர். ஆகவே அவர்கள் இந்த உலகில் உள்ளவரையில் யாகம் போன்றவற்றை இயற்றி வருகின்றனர். அவர்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதைகள் அளித்த பலன் கொண்டு ஸ்வர்க்கம் செல்கின்றனர். அங்கு அந்தத் தேவதைகளால் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களாக மாறுகின்றனர். உதாரணமாக ப்ருஹத் உபநிஷத் (1-4-10) - யதா பசு: ஏவம் ஸ தேவாநாம் - மனிதர்களுக்குப் பசு பயன்படுவது போன்று, அவன் தேவர்களுக்குப் பயன்படுகிறான் - என்று உள்ளது. இதன் மூலம், பரமாத்மாவைப் பற்றிய ஞானம் உள்ளவர்கள் ப்ரஹ்மத்தை அடைவதையும், அந்த ஞானம் அற்றவர்கள் தேவதைகளின் உபயோகப் பொருள்களாக உள்ளதையும் ஸ்ம்ருதி கூறுகின்றது. இதனை ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (7-23) - தேவாந் தேவயஜோ யாந்தி மத்பக்தா யாந்தி மாமபி - தேவதைகளை ஆராதிப்பவர்கள் அவர்களிடம் செல்கின்றனர், என்னை (க்ருஷ்ணனை) ஆராதிப்பவர்கள் என்னிடம் வந்தடைகின்றனர் - என்றது. எனவே ஜீவன் தேவர்களுக்கு உணவாகிறான் என்பதன் மூலம், அவன் அவர்களின் உபயோகப் பொருளாகிறான் என்பதே உணர்த்தப்பட்டது. எனவே அந்த உபநிஷத் வரி (பூர்வபக்ஷத்தில் உள்ள வரியானது), வேறு ஒரு பொருளில் கூறப்பட்டதாகும். ஆக தேவர்களுக்கு பணிவிடை செய்தபடி இருப்பது என்பதே, அவர்கள் ஸோமராஜாவை உணவாக உட்கொள்கின்றனர் என்று கூறப்பட்டது. இதனை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-6-1) - ந வை தேவா: அச்நந்தி ந பிபந்தி ஏதத் ஏவ அம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி - தேவர்கள் உண்ணுவதில்லை, ஏதனையும் பருகுவதில்லை, அமிர்தத்தைக் கண்களால் பார்த்தபடியே மகிழ்வும் மனநிறைவும் கொள்கின்றனர் - என்றது. ஆக, ஜீவன் கிளம்பும்போது, பூதஸூக்ஷ்மங்களுடனேயே கிளம்புகிறான் என்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

ததந்தர ப்ரதிபத்த்ய அதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 2 - க்ருதாத்யயாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஸ்வர்க்கத்தில் இருந்து மீண்டும் கீழே இறங்கும் ஜீவன், தான் அனுபவிக்கவேண்டிய எஞ்சிய கர்மபலங்களுடனேயே வருகிறான் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-1-8 க்ருதாத்யயே அநுசயவாந் த்ருஷ்ட ஸ்ம்ருதிப்யாம் யதேதம் அநேவம் ச

பொருள் - கர்மபலன் அனுபவிக்கப்பட்ட பின்னர், கர்மபலனில் உள்ள மீதத்துடன் (எஞ்சிய கர்ம பலன்), ஜீவன் வருகிறான். இவ்விதமே ச்ருதியும் ஸ்ம்ருதியும் கூறுகிறது. ஒரு வழியில் சென்று மற்றொரு வழியில் திரும்புகிறான்.

மூலம் -

केवलेष्टापूरुतदत्तकारिणां धूमादिना पितृयाणेन पथा गमनं कर्मफलावसाने पुनरा-
वर्तनं चास्नातं *यावत्सम्पातमुषित्वाऽथैतमेवाधमानं पुनर्निवर्तन्ते* इति । तत्र प्रत्यवरोहन्
जीवः किमनुशयवान् प्रत्यवरोहति, उत नेति संशय्यते । किं युक्तम् ? कर्मणः कृत्स्नस्योप-
भुक्तत्वात् नानुशयवानिति प्राप्तम् । अनुशयो ह्युपभुक्तशिष्टं कर्म । तच्च कृत्स्नफलोपभोगे
सति नावशिष्यते । यावत्सम्पातमुषित्वेति वचनात् कृत्स्नोपभोगश्च ज्ञायते । संपतन्त्यनेन
स्वर्गं लोकमिति संपातः कर्मोच्यते । श्रुत्यन्तरं च * प्राप्यान्तं कर्मणस्तस्य यत्किञ्चेह
करोत्ययम् । तस्माल्लोकात्पुनरेत्यस्मै लोकाय कर्मणे ॥ इति ॥

பாஷ்யம் - ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்படுவது - யாகம் போன்ற புண்ணிய செயல்களைச் செய்தவர்கள் தூமாதி மார்க்கமாகத் தொடங்கி, பித்ரு மார்க்கம் அடைந்து, சந்திரமண்டலம் செல்கிறனர். அதன் பின்னர் (புண்ணிய பலன் கழிந்தவுடன்) மீண்டும் திரும்புகின்றனர் - என்பதாகும். இதனை சாந்தோக்ய உபநிஷத்(5-10-5) - யாவத் ஸம்பாதம் உஷித்வா அத ஏதமேவ அத்வாநம் புந: நிவர்த்தந்தே - கர்மபலன் உள்ளவரையில் ஸ்வர்க்கத்தில் வாழ்ந்து, அதன் பின்னர் உலகிற்குத் திரும்புகின்றனர் - என்று கூறியது.

ஆராயப்படும் விஷயம் - இவ்விதமாகத் திரும்பும் ஜீவன், தனது கர்மபலன்களின் எஞ்சிய பகுதியுடன் திரும்புகிறானா அல்லது கர்மபலன் முழுவதுமாகக் கழிந்து விடுகிறதா? (இந்த ஐயம் ஏற்படக் காரணம் - மறுபிறவியில் உண்டாகும் பிறப்பில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகள் அனைத்தும் கடந்த பிறவியின் கர்மபலன்கள் காரணமாக என்று கூறப்படுகிறது. அப்படி என்றால் அந்த ஜீவன் மீண்டும், வரும்போது கர்மபலன் சிறிதளவாவது இருக்க வேண்டும் அல்லவா?)

பூர்வபக்ஷம் - அனைத்துக் கர்மபலன்களையும் அனுபவித்து முடித்துவிட்டதால், எஞ்சிய கர்மபலனுடன் வருவதாகக் கூற இயலாது. சூத்திரத்தில் உள்ள அனுசயம் என்ற பதத்தின் பொருள் அனுபவித்த பின்னர் எஞ்சியுள்ள கர்மபலன் என்பதாகும். அனைத்துக் கர்மங்களையும் முழுவதுமாக அனுபவித்த பின்னர், மீதம் என்பது இருக்க வாய்ப்பில்லை. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (5-10-5) - யாவத் ஸம்பாதம் உஷித்வா - கர்மம் உள்ளவரையில் ஸ்வர்க்கத்தில் வாழ்ந்து, அதன் பின்னர் திரும்புகின்றனர் - என்று கர்மம் முழுவதுமாக அனுபவிக்கப்பட்டதாகவே கூறப்பட்டது. ஸம்பாதம் என்ற பதம் எந்தக் கர்மத்தின் மூலம் ஸ்வர்க்கம் புகுந்தனரோ, அந்தக் கர்மம் ஆகும். இதனை ப்ருஹத் உபனிஷத் (4-4-6) - ப்ராப்யாந்தம் கர்மண: தஸ்ய யத்கிஞ்சேஹ கரோத்யயம் தஸ்மாத் லோகாத் புநரேத்யஸ்மை லோகாய கர்மணே - இந்த உலகில் உள்ளவரை எந்தக் கர்மங்களைச் செய்தானோ, அந்தக் கர்மபலன்கள் உள்ளவரையில் ஸ்வர்க்கத்தில் இன்பம் அனுபவிக்கிறான், பின்னர் இந்த உலகத்தில் கர்மம் இயற்ற மீண்டும் திரும்புகிறான் - என்றது.

மூலம் -

एवं प्राप्तेऽभिधीयते—अनुशयवान् प्रत्यवरोहतीति । कुतः ? दृष्टस्मृतिभ्यां—श्रुति-
स्मृतिभ्यामित्यर्थः । श्रुतिस्तावत्—*तद्य इह रमणीयचरणा अभ्याशो ह यत्ते रमणीयां
योनिमापद्येरन् ब्राह्मणयोनिं क्षत्रिययोनिं वैश्ययोनिं वा अथ य इह कपूयचरणा अभ्याशो ह
यत्ते कपूयां योनिमापद्येरन् श्वयोनिं वा सूकरयोनिं वा चण्डालयोनिं वा* इति प्रत्यवरूढान्
प्रति श्रूयते । अमुष्माल्लोकात्प्रत्यवरूढेषु रमणीयकर्माणो रमणीयां ब्राह्मणादियोनिं प्रति-
पद्यन्ते; कपूयचरणाः कुत्सितकर्माणः कुत्सितां श्वसूकरचण्डालादियोनिं प्रतिपद्यन्त इति
प्रत्यवरूढानां पुण्यपापकर्मयोगं दर्शयति । स्मृतिरपि—*वर्णा आश्रमाश्च स्वकर्मनिष्ठाः प्रेत्य
कर्मफलमनुभूय ततः शेषेण विशिष्टदेशजातिकुलरूपायुश्श्रुतवित्तवृत्तसुखमेधसो(हि)जन्म प्रति-
पद्यन्ते विष्वञ्चो विपरीता नश्यन्ति* इति । तथा *ततः परिवृत्तौ कर्मफलशेषेण जातिं रूपं
वर्णं बलं मेधां प्रज्ञां द्रव्याणि धर्मानुष्ठानमिति प्रतिपद्यन्ते तच्चक्रवदुभयोर्लोकयोस्सुख एव
वर्तते* इति । *यावत्संपातमिति फलदानप्रवृत्तकर्मविशेषविषयम्; *यत्किंचेह करोत्ययम्*
इतीदमपि तद्विषयमेव । अभुक्तफलानामकृतप्रायश्चित्तानां च कर्मणां कर्मन्तरफलानुभवा-
शाशोऽप्यनुपपन्नः । अतोऽमुं लोकं गतास्सानुशया एव यथेतमनेवं च पुनर्निवर्तन्ते—आरोहण-
प्रकारेण च पुनर्निवर्तन्त इत्यर्थः । आरोहणं हि धूमराव्यपरपक्षदक्षिणायनषण्मासपितृलोका-

काशचन्द्रक्रमेण; अवरोहरां तु चन्द्रमसः स्थानादाकाशवायुधूमाभ्रमेघक्रमेण । तत्राकाशाव-
रोहणाद्यथेतसु; वाय्वादिप्राप्तेः पितृलोकाद्यप्राप्तेश्चानेवम् ॥ ८ ॥

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான வாதமாகும். அந்த ஜீவன் எஞ்சிய கர்மபலன்களுடன் திரும்புகிறான். இதனை எவ்விதம் கூற இயலும்? இவ்விதமே - த்ருஷ்டஸம்ருதிப்யாம் - ச்ருதியும் ஸம்ருதியும் கூறுவதை அறியலாம். சாந்தோக்ய உபனிஷத் (5-10-7) - தத்ய இஹ ரமணீய சரணா: அப்யாசோ ஹ யத் தே ரமணீயாம் யோநிம் ஆபத்யேரந் ப்ராஹ்மண யோநிம் வா ச்ஷத்ரிய யோநிம் வா வைச்ய யோநிம் வா அத யே இஹ கபூயசரணா: அப்யாஸோ ஹ யத் தே கபூயாம் யோநிம் ஆபத்யேரந் ச்வயோநிம் வா ஸுகரநோநிம் வா சண்டாள யோநிம் வா - திரும்பி வருபவர்களில் புண்ணிய பலன்கள் மீதம் உள்ளவர்கள் ப்ராம்மணன், ச்ஷத்ரியன், வைசியன் போன்ற பிறவிகளில் உயர்ந்த பிறவியை அடைகின்றனர், பாவ பலன்கள் மீதம் உள்ளவர்கள் நாய், பன்றி, சண்டாளன் ஆகிய பிறப்பை எடுக்கின்றனர் - என்று கூறியது. ஆக மீண்டும் திரும்புவர்கள், புண்ணிய கர்மபலன்கள் கொண்டு திரும்பும்போது ப்ராம்மணன் போன்ற பிறவி எடுக்கின்றனர். தாழ்வான கர்மபலன் (கபூய) உடையவர்கள் மீண்டும் வரும்போது சண்டாளன் போன்ற பிறவியை அடைகின்றனர். இதே கருத்தை ஸம்ருதியான கௌதம ஸம்ருதி (2-11-12,13) - வர்ணா: ஆச்ரமாச்ச ஸ்வகர்மநிஷ்டா: ப்ரேத்ய கர்மபலம் அநுபூய தத: சேஷேண விசிஷ்டதேச ஜாதி குல ரூப ஆயு: ச்ருத வித்த வ்ருத்த ஸுக மேதஸோ ஹி ஜந்ம ப்ரதிபத்யந்தே விஷ்வஞ்ச: விபரீதா நச்யந்தி - அவரவர்களின் வர்ணமும் (அந்தணன் போன்ற நான்கு வகை பிறப்பு), ஆச்ரமமும் (வாழ்க்கை நிலை - ஸந்ந்யாஸம் போன்ற நிலைகள்) அவரவர்களின் கர்மபலன் பொறுத்தே அமையும்; இந்தப் பிறவி முடிந்து, தங்கள் கர்மபலனைச் சந்த்ரமண்டலத்தில் அனுபவித்துவிட்டு, எஞ்சிய கர்மபலனுடன் திரும்புகின்றனர்; இதன் மூலம் புண்ணிய சேஷத்ரம், உயர்ந்தகுலம், உயர்ந்தஜாதி, நல்ல நடத்தை, நல்ல அழகு, தீர்க்கமான ஆயுள், தெளிவான ஞானம், நீறைந்த செல்வம், சுகம், மேதாவித்தனம் ஆகியவற்றைப் பெறுகின்றனர்; மற்றவர்கள் (தங்கள் கர்மங்களைச் சரிவர இயற்றாதவர்கள்) அழிகின்றனர் - என்று கூறியது.

இது போன்று ஆபஸ்தம்ப தர்மசூத்திரம் (2-1-2, 3) - தத: பரிவ்ருத்தௌ கர்மபல சேஷேண ஜாதிம் ரூபம் வர்ணம் பலம் மேதாம் ப்ரஜ்ஞாம் த்ரவ்யாணி தர்ம அனுஷ்டாநம் இதி ப்ரதிபத்யந்தே தத் சக்ரவத் உபயோர் லோகயோ: ஸுகே ஏவ வர்த்ததே - ஸ்வர்க்கத்தில் இருந்து திரும்பும்போது எஞ்சியுள்ள கர்மபலன் காரணமாக குலம், அழகான ரூபம், ஆயுள், மேதாவிலாஸம், புத்தி, செல்வம், தவறாத சாஸ்த்ர நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றில்

சிறப்பாக உள்ளனர்; சக்கரம் ஒருவது போன்று இரண்டு இடங்களிலும் (பூமி, ஸ்வர்க்கம்) மகிழ்வுடன் உள்ளனர் - என்று கூறியது.

சாத்தோக்ய உபனிஷத் (5-10-5) கூறுகின்ற - யாவத் ஸம்பாதம் - என்பது என்னவெனில், பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிட்ட கர்மங்கள் ஆகும். ப்ருஹத் உபனிஷத் (4-4-6) கூறிய - யத் கிஞ்சேஹ கரோத்யம் - என்பதும் இதே பொருளில் கூறப்பட்டதாகும். மேலும், ஒருவன், தான் செய்த கர்மங்களுக்கான பலனை அனுபவிக்காமலும் அல்லது அதற்கு ஏற்ற ப்ராயச்சித்தம் செய்யாமலும் அந்தக் கர்ம பலன்கள் தொலையாது. அந்தக் கர்மபலன்களுக்குப் பதிலாக வேறு கர்மபலன்களை அனுபவிப்பது என்று கூறுவதும் எவ்வகையிலும் பொருந்தாது. ஆகவே ஸ்வர்க்கம் சென்றவர்கள், மீண்டும் திரும்பும் போது, கர்மபலன்களின் மீதத்துடன் (எஞ்சிய கர்மபலன்), தாங்கள் சென்ற பாதை வழியாகவே திரும்புகின்றனர் என்று கருத்து. மேலே கிளம்பும் போது - தூமம் (புகை), இரவு, க்ருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷிணாயனம், பித்ரு லோகம், ஆகாயம், சந்திரன் என்னும் பாதையில் செல்கின்றனர். கீழே இறங்கும்போது ஆகாயம், காற்று, தூமம், மேகம், மழை என்ற பாதையில் இறங்குகின்றனர். ஆக இறங்கும்போது - யதேதம் - வாயு போன்றவற்றை அடைகின்றனர், பித்ருலோகத்தை அடைவதில்லை.

3-1-9 சரணாத் இதிகேத் ந தத் உபலக்ஷணார்த்தா இதி கார்ஷ்ணாஜிநி:

பொருள் - ஆசாரம் (ஒழுக்கம்) என்பதே சரண என்ற பதம் மூலம் (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள கபூயசரணா, ரமணீயசரணா போன்ற பதங்கள்) கூறப்பட்டது; அவை குறிப்பது கர்மத்தை அல்ல - என்று ஆக்ஷேபிப்பது சரியில்ல - அந்தப் பதங்கள் கர்மங்களைக் குறிப்பதாகவே கார்ஷ்ணாஜிநி முனிவர் கூறுகிறார்.

மூலம் -

***रमणीयचरणाः *कपूयचरणा इति न,चरणशब्देन पुण्यपापरूपं कर्माभिधीयते, चरणशब्दस्य लोकवेदयोराचारे प्रसिद्धे: । लौकिकाः खलु चरणमाचारः शीलं वृत्तमिति पर्यायानभिमन्यन्ते; वेदे च *यान्यतवद्यानि कर्माणि, तानि सेवितव्यानि *यान्यस्माकं सुचरितानि, तानि त्वयोपास्यानि* इति चरणकर्मणी भेदेन व्यपदिश्येते । अतः चरणात्— शीलात् योनिविशेषप्राप्तिः, नानुशयादिति चेत्; तन्न, चरणश्रुतिः कर्मोपलक्षणार्थेति काष्ण्णि-**

जिनिराचार्यो मन्यते, केवलादाचारात्सुखदुःखप्राप्त्यसंभवात् । सुखदुःखे हि पुण्यपापरूप-
कर्मफले ॥६॥

பூர்வபக்ஷம் - கடந்த சூத்திரத்தில் கூறப்பட்ட உபநிஷத் வரிகளில் உள்ள ரமணீய சரணா, கபூய சரணா போன்ற பதங்களில் காணப்படும் சரணா என்ற பதம் புண்ணியபாவக் கர்மங்களைக் கூறுவில்லை. இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் சரணம், ஆசாரம் (ஒழுக்கம்), சீலம் (பண்பு), வ்ருத்தம் (நடவடிக்கை) ஆகியவற்றை ஒரே பொருள் உள்ளவையாகவே கூறுகின்றனர். மேலும் வேதமும் (தைத்திரீய ஸம்ஹிதை : 1-11-2) - யாநி அநவத்யாநி கர்மாணி தாநி ஸேவிதவ்யாநி நோ இதராணி யாநி அஸ்மாகம் ஸுசரிதாநி தாநி த்வயா உபாஸ்யாநி - தோஷம் இல்லாத கர்மங்கள் மட்டுமே செய்யப்படவேண்டும், மற்றவை அல்ல, நன்மை பயக்கும் கர்மங்களே உன்னால் இயற்றப்படவேண்டும் - என்று உள்ளது. இந்த வரியில் கர்மம் என்ற பதம் தவிர்த்து, சரணம் என்பது (சரிதம் என்று உள்ளது), தனியாகவே கூறப்பட்டது காண்க. ஆகவே நல்ல கர்மங்கள் காரணமாகவே சிறந்த பிறவி அடைகிறான், எஞ்சிய கர்மபலன் காரணமாக அல்ல என்றே கூறவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. சரண என்ற பதத்துடன் கூடிய ச்ருதி வரியானது, புண்ணிய-பாவ கர்மங்களைக் குறிப்பதாகவே கார்ஷ்ணாஜிநி என்ற முனிவர் கூறுகிறார். இதன் காரணம், வெறும் ஆசாரம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு மட்டுமே ஒருவன் இன்பமும் துன்பமும் அனுபவிக்கிறான் என்று கூற இயலாது. இன்ப துன்பங்கள் என்பவை, புண்ணிய-பாவ கர்மங்களே ஆகும்.

3-1-10 ஆநர்த்தக்யம் இதி சேத் ந தத் அபேக்ஷத்வாத்

பொருள் - (ஆசாரம் மூலம் இன்பதுன்பம் ஏற்படவில்லை என்றால்) இந்த ஆசாரம் பயனற்றதாகிவிடுமே; இவ்விதம் வாதம் செய்வது சரியல்ல - காரணம் புண்ணியபாவ கர்மங்கள் அதனையே சார்ந்துள்ளன.

மூலம் -

एवं तर्ह्यफलत्वादाचारस्य स्मृतिविहितस्यानर्थक्यमेवेति चेत्; तन्न, तदपेक्षत्वा-
त्पुण्यस्य कर्मणः । आचारवत एव पुण्यकर्मस्वधिकारः, *सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हस्सर्व-

बादरिमतमेव स्वमतम् । आचारानुमितश्रुतिविहितसन्ध्यावन्दनादेः कर्मान्तराधिकारसंपादनं
फलमिति तु स्वोक्तम् । अतस्सानुशया एव प्रत्यवरोहन्ति ॥११॥ इति कृतात्यायाधिकरणम् ॥२॥

பூர்வபக்ஷம் - ஆசாரம் மூலம் இன்பதுன்பங்கள் விளையாது என்றால் (சூத்திரம் 3-1-9 ஸீத்தாந்தம் இவ்விதம் கூறியது), ஸம்ருதிகளில் கூறப்பட்ட ஆசாரம் என்பது பயனற்றதாகி விடும் அல்லவா? - காரணம் அவை எந்தப் பலனையும் உண்டாக்குவதில்லை என்றாகி விடுகிறதே.

ஸீத்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. ஆசாரம் என்பதே புண்ணிய கர்மங்களின் அடிப்படை ஆகிறது. ஆசாரம் உள்ளவன் மட்டுமே புண்ணிய கர்மங்கள் இயற்றும் தகுதியைப் பெறுகிறான். இதனைப் பின் வரும் வரிகள் மூலம் அறியலாம்:

- தக்ஷ ஸம்ருதி (2-27) - ஸந்த்யாஹீநோ அசுசி: நித்யம் அநர்ஹ: ஸர்வ கர்மஸு - ஸந்த்யாவந்தனம் செய்யாதவன் அசுத்தமானவன், அவன் எந்தக் கர்மத்தையும் இயற்றும் தகுதி அற்றவன்.
- வசிஷ்ட ஸம்ருதி (6-3) - ஆசாரஹீநம் ந புநந்தி வேதா: - ஆசாரம் இல்லாதவனை வேதங்களாலும் தூய்மைப்படுத்த இயலாது.

எனவே சரண என்ற பதம் புண்ணிய-பாவ கர்மங்களையே குறிக்கிறது என்று கார்ஷ்ணாஜிநி கூறுவது பொருத்தமே ஆகும்.

3-1-11 ஸுக்ருத துஷ்க்ருதே ஏவ இதி து பாதரி:

பொருள் - சரண என்ற பதம் புண்ணிய-பாவ கர்மங்களைக் குறிப்பதாகவே பாதரி கூறுகிறார்.

மூலம் -

पुण्यं कर्माचरति, पापं कर्माचरतीति कर्मणि चरते: प्रयोगात्, पृथङ्निर्देशस्य च
प्रत्यक्षश्रुतिसिद्धाचारानुमितश्रुतिसिद्धविषयत्वेन गोबलीवर्दन्यायेनोपपत्ते:, मुख्ये संभवति न
लक्षणा न्याय्येति सुकृतदुष्कृते एव चरणाशब्दाभिधेये इति बादरिराचार्यो मन्यते । अत्र

बादरिमतमेव स्वमतम् । आचारानुमितश्चु तिविहितसन्ध्यावन्दनादेः कर्मान्तराधिकारसंपादनं
फलमिति तु स्वोक्तम् । अतस्सानुशया एव प्रत्यवरोहन्ति ॥११॥ इति कृतात्ययाधिकरणम् ॥२॥

பாஷ்யம் - புண்யம் கர்ம ஆசரதி பாபம் கர்ம ஆசரதி - புண்ணிய கர்மங்களை இயற்றுகிறான், பாவ கர்மங்களை இயற்றுகிறான் - என்று கூறுவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். இங்கு சரதி என்ற பதம் உள்ளது காண்க. எனவே சரண என்ற பதம், கர்மத்தைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும் என்று பாதரி கூறுகிறார். ஒரு பதத்திற்கு நேரடியான பொருள் கூற முடிந்தது என்றால், மறைமுகமான பொருளை அந்தப் பதம் மூலம் உணர்த்துதல் கூடாது.

இங்கு ஓர் ஐயம் ஏற்படலாம் - சரண என்ற பதமும், கர்மம் என்ற பதமும் ஒரே பொருள் என்றால் ஏன் அவை தனித்தனியாகக் கூறப்பட்டன (சூத்திரம் 3-1-9ல் உள்ள - யாநி அந்வத் யாநி கர்மாணி, யாநி அஸ்மாகம் ஸுசரிதாநி - என்ற வரி காண்க)? இதனை இப்போது விளக்குகிறார். யாநி அந்வத் யாநி கர்மாணி - என்பதன் மூலம் ச்ருதிகளில் நேரடியாகக் கூறப்பட்ட கர்மங்கள் உணர்த்தப்பட்டன. ஆனால் - யாநி அஸ்மாகம் ஸுசரிதாநீ - என்பதன் மூலம் ச்ருதிகளில் அந்தக் கர்மங்கள் கூறப்படவில்லை என்றாலும், ஆசாரம் மூலமாகக் கூறப்பட்டன. இது போன்று நாம் கோபலீவர்த்தந்யாயம் மூலம் அறியலாம் (கோபலீவர்த்தந்யாயம் என்றால் என்ன? ஒரு முதலாளி ஒருவனிடம் - நீ போய் மாடுகளை அழைத்து வா, நீ போய் எருதுகளை அழைத்து வா - என்றான். மாடு என்பதிலேயே எருதும் அடங்கி விடும்போது ஏன் தனியாகக் கூறவேண்டும்? எருதுகளைச் சிறப்பித்துக் கூற வேண்டும் என்பதற்காக இவ்விதம் கட்டளை இட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். இதன் மூலம் மாடு என்ற பதத்தால், எருது குறிக்கப்படவில்லை என்று உணர வேண்டும்).

இங்கு சூத்திரக்காரர் முடிவும், பாதரியின் முடிவும் ஒன்றே ஆகும். கார்ஷ்ணாஜினியின் (கடந்த சூத்திரம்) முடிவைப் பொறுத்தவரை - ஸந்த்யாவந்தனம் போன்ற ஆசாரங்கள், மற்ற கர்மங்களை இயற்றும் தகுதியை ஏற்படுத்தக் கூடியவை - என்று அளவில் மட்டுமே சூத்திரக்காரர் ஏற்றார். ஆகவே கீழே இறங்கும் ஜீவன் எஞ்சிய கர்மபலனுடனேயே வருகிறான் என்பது தெளிவாகிறது.

க்ருதாத்யயாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 3 - அநிஷ்டாதிகாரியதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - இந்த அதிகரணத்தில், பாவம் செய்தவர்கள் சந்த்ரமண்டலம் செல்வதில்லை என்பது நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

3-1-12 அநிஷ்டாதிகாரிணாம் அபி ச ச்ருதம்

பொருள் - பாவம் செய்தவர்களுக்கும் (யாகம் போன்றவற்றைச் செய்யாதவர்கள்) சந்த்ரமண்டலம் அடைவது கூறப்பட்டது.

மூலம் -

केवलेष्टापूर्तदत्तकारिणश्चन्द्रमसं गत्वा सानुशया एव निवर्तन्त इत्युक्तम् । इदानी-
मनिष्टादिकारिणोऽपि चन्द्रमसं गच्छन्ति, नेति चिन्त्यते । ये विहितं न कुर्वन्ति, निषिद्धं च
कुर्वन्ति, त उभयेऽपि पापकर्माणोऽनिष्टादिकारिणः । किं युक्तम् ? तेऽपि चन्द्रमसं गच्छ-
न्तीति । कुतः ? तेषामपि हि तद्गमनं श्रुतम्, *ये वै केचास्माल्लोकात्प्रयन्ति चन्द्रमसमेव
ते सर्वे गच्छन्ति* इत्यविशेषेण सर्वेषामेव गतिश्रवणात् ॥१२॥

விஷயம் - யாகங்கள் (இஷ்டம்), குளம் வெட்டுதல் போன்ற செயல்கள் (பூர்த்தம்), தானம் (தத்தம்) ஆகியவற்றைச் செய்பவர்கள், சந்த்ர மண்டலம் செல்வதாகக் கடந்த அதிகரணம் கூறியது. மேலும் அவர்கள் எஞ்சிய பலன்களுடன் திரும்புவதாகவும் கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - பாவம் செய்தவர்கள் சந்த்ரமண்டலம் செல்கின்றனரா இல்லையா? இவர்கள் யார் என்றால் - சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டதைச் செய்யாமல் இருப்பவர்கள், சாஸ்த்ரங்களில் ஒதுக்கப்பட்டதை விரும்பிச் செய்பவர்கள் ஆவர். இவர்கள் அநிஷ்டாதிகாரிகள் ஆவர்.

பூர்வபக்ஷம் - இவர்களும் சந்த்ரமண்டலம் செல்கின்றனர். எப்படி? இவர்களும் சந்த்ரமண்டலம் செல்வதை, எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் இன்றி ச்ருதி கூறுவதால் ஆகும். இதனை கௌஷீதகீ உபநிஷத் (1-2) - யே வை கே ச அஸ்மாத் லோகாத் ப்ரயந்தி சந்த்ரமஸம் ஏவ தே ஸர்வே கச்சந்தி - இந்த உலகில் இருந்து புறப்படுபவர்கள் அனைவரும் சந்த்ரமண்டலம் செல்கின்றனர் - என்று கூறியது.

மூலம் -

एवं तर्हि सुकृतदुष्कृतकारिणोरुभयोरप्यविशिष्टं च गतिस्स्यात्; नेत्याह—

ஸித்தாந்தம் (பூர்வபக்ஷியை நோக்கிக் கேள்வியாக எழுப்பப்படுகிறது) - நீங்கள் கூறுவது போன்று அனைவரும் சந்த்ரமண்டலம் செல்கின்றனர் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்படி என்றால் புண்ணியம் செய்தவர்களும், பாவம் செய்தவர்களும் சந்த்ரலோகம் செல்லும் வழி ஒன்றே என ஆகிவிடும் அல்லவா?

பூர்வபக்ஷம் - அப்படி அல்ல. அடுத்த சூத்திரம் காண்க (அடுத்த நான்கு சூத்திரங்கள் பூர்வபக்ஷிகள் கூறும் சூத்திரங்களாக உள்ளன).

3-1-13 ஸம்யமநே து அநுபூய இதரேஷாம் ஆரோஹ அவரோஹ தக்கதி தர்சநாத்

பொருள் - மற்றவர்களுக்கு (பாவம் செய்தவர்களுக்கு) சந்த்ரமண்டலம் செல்வதும், பின்னர் அங்கிருந்து மீள்வதும், யமலோகத்தை அடைந்து, அனுபவித்த பின்னரே ஆகும்.

மூலம் -

**तुशब्दशङ्कां व्यावर्तयति । इतरेषाम् अनिष्टादिकारिणां चन्द्रारोहावरोहौ संयमने-
यमशासने तत्प्रयुक्तयातना अनुभूयैव, नान्यथा; कुतः ? तद्गतिदर्शनात्—दृश्यते हि पापक-
र्मणां यमवश्यतया तद्गमनम् *अयं लोको नास्ति न पर इति मानी पुनःपुनर्वशमापद्यते मे
वैवस्वतं संगमनं जनानां यमं राजानम् इत्यादिषु ॥१३॥**

பூர்வபக்ஷம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் பூர்வபக்ஷி கூறியது தொடர்கிறது) - சூத்திரத்தில் உள்ள து என்ற பதம் கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள ஸித்தாந்தவாதியின் சந்தேகத்தை நீக்குகிறது. பாவம் செய்தவர்களுக்கும் சந்த்ரமண்டலத்திற்குச் செல்வதும், மீண்டும் இறங்குவதும் ஏற்படவே செய்கிறது. ஆனால் இச்செயல்கள், யமனின் ஆணைக்கு ஏற்ப, தண்டனைகளை அனுபவித்த பின்னரே நிகழ்கிறது, அதற்கு வேறு விதமாக அல்ல. இதனை எவ்விதம் அறிவது? அவ்விதமாகவே இவர்கள் செல்கிறார்கள் என்பதை ச்ருதி கூறுகிறது. பாவம் செய்தவர்கள் யமனுக்கு

வசப்பட்டவர்களாக, யமனிடம் செல்கிறார்கள் என்று கீழே உள்ள வரிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்:

- கட உபனிஷத் (2-6) - அயம் லோகோ நாஸ்தி பர இதி மாநீ புந: புந: வசமாபத்யதே மே - இந்த உலகம் மட்டுமே உள்ளது, பரலோகம் என்பது இல்லை என்று எண்ணுபவன், மீண்டும் மீண்டும் எனக்கு (யமன்) வசப்பட்டு, என்னிடம் வருகிறான்.
- தைத்திரீய ஆரண்யகம் (2-1) - வைவஸ்வதம் ஸங்கமநம் ஜநாநாம் யமம் ராஜானம் - சூரியனின் புத்திரனான யமனை, ஜனங்கள் சென்று சேரும் இடமாக உள்ள அவனை.

3-1-14 ஸ்மரந்தி ச

பொருள் - இதனை (சூத்திரம் 3-1-13ல் கூறப்பட்டதை) ஸ்ம்ருதிகளிலும் காணமுடியும்.

மூலம் -

स्मरन्ति च सर्वेषां यमवश्यतां पराशरादयः--*सर्वे चैते वशं यान्ति यमस्य भगव-
न्किल* इत्यादिषु ॥१४॥

பூர்வபக்ஷம் - பராசரர் போன்ற மஹரிஷிகள், அனைவரும் யமனின் வசம் அகப்படுகின்றனர் என்று ஸ்ம்ருதிகளின் மூலமாகக் கூறுகின்றனர். உதாரணமாக விஷ்ணு புராணம் (3-7-5) - ஸர்வே சைதே வசம் யாந்தி யமஸ்ய பகவந் கில - பகவானே! இவர்கள் அனைவரும் யமனின் கட்டுப்பாட்டில் அகப்படுகின்றனர் அல்லவா - என்று கூறியது.

3-1-15 அபி ஸப்த

பொருள் - எழு நரகங்கள் பற்றிக் கூறப்படுவதாலும் ஆகும்.

மூலம் -

पापकर्मणां गन्तव्यत्वेन रौरवादीन् सप्त नरकानपि स्मरन्ति ॥१५॥

பூர்வபக்ஷம் - பாவம் செய்தவர்கள் செல்லத்தகுந்ததான ரௌரவம் உள்ளிட்ட எழு நரகங்கள் (ரௌரவம், மஹாரௌரவம், தபநம், அவீசி, ஸம்ஹாரம், காலசூத்ரம் மற்றும் கும்பீபாகம்) ஸம்ருதிகளில் கூறப்பட்டது.

மூலம் -

ननु सप्तसु लोकेषु गच्छतां कथं यमसदनप्राप्तिः, अत आह—

ஸித்தாந்தம் - நீங்கள் (பூர்வபக்ஷியை நோக்கி) கூறுவது போன்று எழு நரகங்களுக்குச் செல்பவர்கள், யமனிடம் செல்வதாக எவ்விதம் கூற இயலும்?

பூர்வபக்ஷம் - அடுத்த சூத்திரத்தில் பதில் உள்ளது.

3-1-16 தத்ர அபி தத்வ்யாபாராத் அவிரோத:

பொருள் - யமனின் ஆணைக்கு உட்பட்டே (நரகங்கள்) உள்ளதால், எந்த விரோதமும் இல்லை.

மூலம் -

तेष्वपि सप्तसु यमाज्ञयैव गमनादविरोधः । अतोऽनिष्टादिकारिणामपि यमलोकं प्राप्य स्वकर्मानुरूपं यातनाश्चानुभूय पश्चाच्चन्द्रारोहावरोहौ स्तः ॥१६॥

பூர்வபக்ஷம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் எழுப்பப்பட்ட கேள்வியான எழு நரகங்களுக்குச் செல்பவர்கள் யமனிடம் செல்வதாக எவ்விதம் கூற இயலும் என்பதற்குப் பதில் தரப்படுகிறது) - இதில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. அந்த நரகங்கள் அனைத்தும் யமனின் கட்டளைக்கு அடிபணிந்தே உள்ளன. ஆகவே பாவம் செய்தவர்கள் முதலில் யமலோகத்தை அடைந்து, அங்கு தங்கள் கர்மபலனை அனுபவித்து விட்டு, பின்னர் சந்த்ரமண்டலம் செல்கின்றனர் என்று கொள்ளவேண்டும்.

इति प्राप्त उच्यते —

இப்படியான பூர்வபக்ஷத்திற்குப் பதில் கூறுவோம்.

3-1-17 வித்யாகர்மணோ இதி து ப்ரக்ருதத்வாத்

பொருள் - ப்ரஹ்மவித்யை உள்ளவர்களுக்கு அர்ச்சிராதியும், கர்மங்களை சரிவர இயற்றி வருபவர்களுக்கு தூமாதி மார்க்கமும் கிட்டும் என்றே படிக்கப்படுகிறது.

மூலம் -

तुशब्दः पक्षव्यावृत्त्यर्थः । अनिष्टादिकारिणामपि चन्द्रप्राप्तिरस्तीत्येतन्नोपपद्यते; कुतः ? विद्याकर्मणोरिति—विद्याकर्मणोः फलभोगार्थत्वाद्देवयानपितृयाणयोः । एतदुक्तं भवति—अनिष्टादिकारिणां यथा विद्याविधुरत्वाद्देवयानेन पथा गमनं न संभवति; तद्वदेवेष्टा-पूर्तदत्तविधुरत्वात्पितृयाणेन चन्द्रगमनमपि न संभवतीति । देवयानपितृयाणयोः विद्या-विषयत्वं पुण्यकर्मविषयत्वं च कथमवगम्यत इति चेत्; प्रकृतत्वात्तयोः । प्रकृता हि देवयाने विद्या, पितृयाणे च कर्म; *तद्य इत्थं विदुर्ये चमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते* इत्युक्त्वा *तेऽर्चिषमभिसंभवन्त्यर्चिषोऽहः* इत्यादिना देवयानवचनात्, *अथ य इमे ग्राम इष्टापूर्ते दत्तमित्युपासते* इत्युक्त्वा *ते धूममभिसंभवन्ति* इत्यादिना पितृयाणवचनाच्च । *ये वै के चास्माल्लोकात्प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्ति* इत्येतदपि वचनं य इष्टादिकारिणः ते सर्वे इति परिणयम् ॥१७॥

ஸித்தாந்தம் - (சூத்திரம் 3-1-12 முதல் 3-1-16 வரை உள்ள பூர்வபக்ஷங்களுக்கு உரிய ஸித்தாந்தமாகும்) - சூத்திரத்தில் உள்ள து என்ற பதம், பூர்வபக்ஷ வாதங்களைத் தள்ளுகிறது. அவர்கள் கூறியபடி - பாவம் செய்தவர்களும் சந்த்ரமண்டலம் அடைகின்றனர் என்பது ஏற்க இயலாது. ஏன்? உபாஸனம் மற்றும் யஜ்ஞம் ஆகியவற்றைக் கடைபிடித்தவர்களுக்கு மட்டுமே, அதற்கான பலனை அனுபவிக்கும் பொருட்டு, அர்ச்சிராதி மற்றும் தூமாதி மார்க்கங்கள் கூறப்பட்டன.

இங்கு ஒர் ஐயம் ஏற்படும் - பாவம் செய்தவர்கள் சந்த்ரமண்டலம் போகின்றனரா, இல்லையா என்பது பற்றி ஆராயும்போது உபாஸனம் மற்றும் யஜ்ஞம் போன்றவற்றை ஏன் கூறினார்? இவற்றை உதாரணத்திற்காகக் கூறுகிறார். இதன் மூலம் கூறப்படுவது -

உபாஸனம் (வித்யை) செய்யப்படாத காரணத்தால் பாவம் செய்தவர்களுக்கு தேவயானம் (அர்ச்சிராதி) எப்படி கிட்டாதோ அது போன்று, யாகம் முதலியவற்றை இயற்றாதவர்களுக்கு தூமதி மார்க்கமும் கிட்டாது. உபாஸனம் செய்பவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகவும், யஜ்ஞம் முதலியவற்றை இயற்றியவர்கள் தூமதி மார்க்கமாகவும் செல்வது எவ்விதம் அறியப்பட்டது? தேவயானத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது வித்யை (உபாஸனம்) பற்றியும், பித்ரு மார்க்கத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது கர்மத்தையும் கூறுவதால் இவ்விதம் அறியலாம். உதாரணமாக தேவயானம் பற்றிக் கூறும்போது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-1) - தத்ய இத்தம் விது: யே ச இமே அரண்யே ச்ரத்தா தப இதி உபாஸ்யதே - யார் (ப்ரஹ்மரூபமாக) ஆத்மாவை உபாஸிக்கிறார்களோ, யார் காட்டில் இருந்தபடி தபஸ் என்ற பரம்பொருளை உபாஸிக்கிறார்களோ - என்று கூறத் தொடங்கியது. இதனை முடிக்கும்போது - தே அர்ச்சிஷம் அபி ஸம்பவந்தி அர்ச்சிஷ அஹ: - அவர்கள் அக்னியை அடைந்து, அர்ச்சிராதி மார்க்கமாக பகல்தேவதையை அடைகின்றனர் - என்று கூறியது. பித்ருயானம் பற்றிக் கூறும்போது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-3) - அத யே இமே க்ராம இஷ்டாபூர்த்தே தத்தம் இதி உபாஸதே - கிராமங்களில் இருந்துகொண்டு புண்ணிய செயல்களைச் செய்பவர்கள் (குளம் வெட்டுதல், யாகம் இயற்றுதல் போன்றவை) - என்று கூறுத் தொடங்கியது. இதனை முடிக்கும்போது - தே தூமம் அபி ஸம்பவந்தி - அவர்களுக்குத் தூமதி மார்க்கம் கிட்டுகிறது - என்று முடித்தது. ஆகவே கௌஷீதகி உபநிஷத் (1-2) - யே கே ச அஸ்மாத் லோகாத் ப்ரயந்தி சந்த்ரமஸம் ஏவ தே ஸர்வே கச்சந்தி - இந்த உலகில் இருந்து கிளம்பும் புண்ணிய அதிகாரிகள் அனைவரும், சந்த்ரமண்டலம் செல்கின்றனர் - என்று தெளிவாகக் கூறியது.

மூலம் -

ननु पापकर्मणां चन्द्रगमनाभावे पञ्चमाहुत्यसंभवाच्छरीरारम्भ एव नोपपद्यते; *पञ्च-
म्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति* इति हि शरीरारम्भश्श्रूयते, सा चाहृतिश्चन्द्रप्राप्ति-
पूर्विकेति दर्शितम्; अतश्शरीरारम्भायैव तेषामपि चन्द्ररोहावरोहावश्याभ्युपेत्यावित्यत
आह—

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-9-1) - பஞ்சம்யாம் ஆஹுதௌ ஆப புருஷவசஸ் பவந்தி - பெண்ணிடம் விடப்படும் விந்து என்ற நீர் ஐந்தாவது ஆஹுதியாகி, அதுவே மனிதனாகிறது - என்று கூறியது. பாவங்கள் செய்தவர்களோ சந்த்ரமண்டலம் செல்லவில்லை என்றால், இந்த ஐந்தாவது ஆஹுதி ஏற்படாமல், அவர்களுக்கு உடல்

தோன்றுவதே இல்லாமல் போய்விடும் அல்லவோ? காரணம், இத்தகைய ஐந்தாவது ஆஹுதி என்பது சந்த்ரமண்டலத்தில் விடப்படுவதாக அல்லாவோ கூறப்பட்டது? ஆகவே பாவம் செய்தவர்களுக்கு உடல் ஏற்படுவதற்காக, அவர்களும் சந்த்ரனை அடைவதும் திரும்புவதும் ஒப்புக் கொள்ளப்படவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - இதற்கான சமாதானத்தை அடுத்த சூத்திரம் கூறுகிறது.

3-1-18 ந த்ருதீயே ததா உபலப்தே

பொருள் - மூன்றாவது இடமாகிய நரகம் என்பதற்குச் செல்லும் பாவம் செய்தவர்கள் பொருட்டு ஐந்தாவது ஆஹுதி அவசியம் இல்லை. இவ்விதமே ச்ருதி கூறுகிறது.

மூலம் -

तृतीयस्थानस्य शरीरारम्भाय न पञ्चमाहुत्यपेक्षा; कुतः ? तथोपलब्धेः—तृतीय-
स्थानशब्देन केवलपापकर्माण उच्यन्ते, तेषां देहारम्भे पञ्चमाहुत्यनपेक्षत्वमुपलभ्यते *वेत्थ
यथा केनासौ लोको न संपूर्यते* इत्यस्य प्रश्नस्य प्रतिवचने *अथैतयोः पथोर्न कतरेण च
तानीभानि क्षुद्राण्यसकृदावर्तीनि भूतानि भवन्ति जायस्व म्रियस्वेत्येतत्तृतीयं स्थानं तेनासौ
लोको न संपूर्यते* इति तृतीयस्थानस्य द्युलोकारोहावरोहाभावेन द्युलोकासंपूर्तिवचनादस्य
तृतीयस्थानस्य शरीरारम्भाय न पञ्चमाहुत्यपेक्षा । पञ्चम्यामाहुताविति चापां पञ्चमाग्नि-
संबन्धस्य पुरुषवचस्त्वहेतुत्वमात्रं प्रतिपादयति, नान्यन्निवारयति, अवधारणाश्रवणात् ॥१८॥

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கான பதில்) - மூன்றாவது இடமாகிய நரகம் அடைந்தவர்கள், மீண்டும் உடல் பெற, ஐந்தாவது ஆஹுதி அவசியம் இல்லை . எப்படி? த்ருதீய என்ற பதம் மூலம் பாவங்கள் மட்டுமே செய்தவர்கள் கூறப்பட்டனர் (ஸ்வர்க்கம் என்ற த்யுலோகம், ப்ரஹ்மலோகம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மூன்றாவது இடம்). இவர்களுக்கு ஐந்தாவது ஆஹுதி இல்லாமலேயே உடல் ஏற்படுவதாக ச்ருதி கூறுகிறது. சாந்தோக்ய உபனிஷத் (5-3-3) - வேத்த யதா கேநாஸௌ லோகோ ந ஸம்பூர்யதே - அந்த உலகம் முழுவதுமாக ஏன் நிரம்பாமல் உள்ளது என்று அறிவாயா? - என்று கேள்வி எழும்பியது. இதற்கு விடையாக (5-10-8) - அத ஏதயோ பதோர்ந கதரேண ச தாநி இமாநி சக்ஷாத்ராணி அஸக்ருதாவர்த்தீநி பூதாநி பவந்தி ஜாயஸ்வ ம்ரியஸ்வேதி ஏதத் த்ருதீயம் ஸ்தானம் தேநாஸௌ லோகோ ந ஸம்பூர்யதே -

எந்த ஜீவராசிகள் மேலே கூறப்பட்ட அர்ச்சிராதி, தூமாதி மார்க்கங்களில் செல்லாமல் உள்ளனவோ, அவை இந்த உலகிலேயே தாழ்ந்த பிறவி எடுத்து (ஈ, கொசு போன்று), மீண்டும் மீண்டும் பிறவி எடுத்தபடி இங்கேயே உள்ளன. இதுவே மூன்றாவது இடம் ஆகும். இதனால்தான் அந்த உலகம் நிரம்பாமல் உள்ளது - என்று கூறப்பட்டது.

இதன் மூலம் பாவம் செய்தவர்கள் த்ருதீய (மூன்றாவது) என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தப்படுகின்றனர். இவர்கள் ஐந்தாவது ஆஹுதி இல்லாமலேயே அடுத்த உடல் எடுக்கின்றனர் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. பஞ்சமாஹுதி என்பதன் மூலம் - ஐந்தாவது ஆஹுதியும் உடல் ஏற்பட ஒரு காரணம் என்பதே உணர்த்தப்பட்டது. இந்தக் கருத்தின் மூலம், உடல் உண்டாக ஐந்தாவது ஆஹுதி இல்லாமல் வேறு எந்தக் காரணமும் இல்லை என்று கூறப்படவில்லை. அந்த வரியில் ஏவ (மட்டும்) என்ற பதம் காணப்படவில்லை அல்லவா?

3-1-19 ஸ்மர்யதே அபி ச லோகே

பொருள் - இந்த உலகில் சிலர் இவ்விதம் உள்ளனர் (ஐந்தாவது ஆஹுதி இல்லாமலேயே உடல் எடுத்தவர்கள்) என்று ஸ்ம்ருதியும் கூறுகிறது.

மூலம் -

पुण्यकर्मणामपि केषाञ्चित्पञ्चमाहुत्यनपेक्षया देहारम्भो लोके समयंते द्रौपदीघृष्ट्यु-
प्रभृतीनाम् ॥१६॥

ஸித்தாந்தம் - த்ரௌபதி, த்ருஷ்டத்யும்னன் போன்ற புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கு (இவர்கள் அக்னியில் இருந்து வெளிப்பட்டவர்கள்), ஐந்தாவது ஆஹுதி இல்லாமலேயே உடல் உள்ளது. இதனை மஹாபாரதம் போன்ற ஸ்ம்ருதிகள் கூறுகின்றன.

3-1-20 தர்சநாத் ச

பொருள் - இதே கருத்தை ச்ருதியிலும் காணலாம்.

மூலம் -

श्रुतावपि दृश्यते केषाञ्चित्पञ्चमाहुत्यनपेक्षया देहारम्भः *तेषां खल्वेषां भूतानां त्रीण्येव बीजानि भवन्ति आण्डजं जीवजमुद्भिज्जम्* इति । एषुद्भिज्जस्वेदजयोः भूतयोः पञ्चमाहुतिमन्तरेणोत्पत्तिर्दृश्यते ॥२०॥

ஸித்தாந்தம் - ஐந்தாவது ஆஹுதி இல்லாமல் உடல் ஏற்படுவதை ச்ருதி வரிகள் மூலமாகவும் காணலாம். சாந்தோக்ய உபனிஷத் (6-3-1) - தேஷாம் கலு ஏஷாம் பூதாநாம் த்ரீண்யேவ பீஜாநி பவந்தி ஆண்டஜம் ஜீவஜம் உத்பிஜ்ஜம் - முட்டைகளில் இருந்து பிறப்பவை, கர்ப்பம் மூலம் பிறப்பவை, பூமியைப் பிளந்து பிறப்பவை ஆகியவற்றுக்கு தேஜஸ் (உஷ்ணம் மூலம் முட்டை உடைந்து உயிர் பிறக்கிறது), நீர் (ரேதஸ் அல்லது விந்து மூலம் ஏற்பட்ட கர்ப்பம்) மற்றும் பூமி (செடிகள் பூமியைப் பிளந்து பிறக்கின்றன) ஆகிய மூன்று பூதங்கள் காரணமாக உள்ளது - என்று கூறியது. இதன் மூலம், பூமியைப் பிளந்து கொண்டு தோன்றும் மரம் போன்றவற்றுக்கும், வியர்வை மூலம் தோன்றும் கிருமிகள் போன்றவற்றுக்கும், ஐந்தாவது ஆஹுதி இல்லாமலேயே உடல் ஏற்படுவது உணர்த்தப்பட்டது அல்லவோ?

மூலம் -

ननु स्वेदजानामत्र न सङ्कीर्तनमस्ति *त्रीण्येव बीजानीति वचनात्; तत्राह—

பூர்வபக்ஷம் - கடந்த உபனிஷத் வரியில் மூன்று பிறவிகள் மட்டுமே கூறப்பட்டன. நீங்கள் கூறிய வியர்வை மூலம் தோன்றுபவை பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லையே. இதற்கு அடுத்த சூத்திரம் பதில் தருகிறது.

3-1-21 த்ருதீய சப்தாவரோத: ஸம்சோகஜஸ்ய

பொருள் - மூன்றாவதாக உள்ள பதம் மூலம் (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள உபனிஷத் வரியில் காணப்படும் உத்பிஜ்ஜம் என்ற பதம்) வியர்வையில் தோன்றுபவையும் கூறப்பட்டது.

மூலம் -

संशोकजस्य—स्वेदजस्यापि *आण्डजं जीवजमुद्भिज्जमित्यत्र तृतीयेनोद्भिज्जशब्दे-
नावरोधःसङ्ग्रहो विद्यत इत्यर्थः; अतः केवलपापकर्मणां चन्द्रप्राप्तिर्न संभवति ॥२१॥

इति अनिष्टादिकार्यधिकरणम् ॥ ३ ॥

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - சாந்தோக்ய உபனிஷத் (6-3-1) - அண்டஜம் ஜீவஜம் உத்பிஜ்ஜம் - என்பதில் மூன்றாவது பதமான உத்பிஜ்ஜம் என்ற பதம் மூலம், வெப்பத்தாலும் வியர்வையாலும் உண்டாகும் கிருமிகள் பற்றிக் கூறப்பட்டது. இதன் மூலமாக, பாவம் செய்தவர்கள் சந்த்ரமண்டலம் அடைவது என்பது பொருந்தாது.

அநிஷ்டாதிகார்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 4 - தத் ஸ்வாபாவ்யாபத்த்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மேலே கிளம்பும் ஜீவன், ஆகாயம் போன்றவற்றுடன் தொடர்பு மட்டுமே அடைகிறான் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-1-22 தத்ஸ்வாபாவ்யாபத்தி: உபபத்தே:

பொருள் - ஜீவன் ஆகாயம் போன்றவற்றின் ஸ்வபாவம் (தன்மை) அடைகிறான் என்று கூறுவதே பொருந்துகிறது.

மூலம் -

इष्टादिकारिणो भूतसूक्ष्मपरिष्वक्तास्सानुशयाश्रन्द्रमसोऽवरोहन्तीत्युक्तम्; अवरोह-
प्रकारश्च *अथैतमेवाद्यवानं पुनर्निवर्तन्ते यथेतमाकाशम् आकाशाद्वायुं वायुर्भूत्वा धूमो भवति
धूमो भूत्वाऽभ्रं भवति अभ्रं भूत्वा मेघो भवति मेघो भूत्वा प्रवर्षति* इति वचनात्; *यथे-
तमनेवञ्चेत्युक्तम् । तत्रास्याकाशादिप्रतिपत्तौ देवमनुष्यादिभाववदाकाशादिभावः, उत
तत्सादृश्यापत्तिमात्रमिति विशये श्रद्धावस्थस्य सोमभाववदविशेषादाकाशादिभावः ॥

விஷயம் - யாகம் போன்ற புண்ணிய கர்மங்கள் இயற்றிய அதிகாரிகள், பூதஸூக்சுமங்களுடன் கூடியவர்களாக, தங்கள் கர்ம பலன்களின் மீதத்துடன் செல்வதை முன்னர் கண்டோம். இவ்விதம் சென்று மீண்டும் திரும்பும் வரிசையை சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-5, 6) - அத ஏதம் ஏவ அத்வாநம் புந: நிவர்த்தந்தே யத் ஏதம் ஆகாசம், ஆகாசாத் வாயும் வாயுர்பூத்வா தூமோ பவதி, தூமோ பூத்வா அப்ரம் பவதி, அப்ரம் பூத்வா மேகோ பவதி, மேகோ பூத்வா ப்ரவர்ஷதி - சந்த்ர மண்டலத்தை எந்த மார்க்கத்தில் அடைந்தனரோ, அதே வழியில் இறங்குகின்றனர், புகையில் இருந்து நீர் கொண்ட மேகம் ஆகிறான், நீர் மேகத்தில் இருந்து மழை மேகம் ஆகிறான், மழை மேகம் மூலம் மழையாக பூமியில் விழுகிறான் - என்று கூறியது.

சந்தேகம் - இங்கு ஆகாயம் ஆகிறான் என்று கூறப்பட்டதன் பொருள் என்ன? மனிதன், தேவர்கள் போன்று உடல் அடையும்போது, ஆகாய சரீரம் கிட்டுகிறதா அல்லது ஆகாயத்துடன் தொடர்பு மட்டுமே ஏற்படுகிறதா?

பூர்வபக்ஷம் - இறங்கி வரும்போது சிரத்தை என்ற நிலையை உடைய ஜீவன், ஸோமராஜா என்ற சரீரம் எடுப்பது போன்று, ஆகாயம் முதலான சரீரங்களே எடுக்கிறான்.

மூலம் -

इति प्राप्ते तत्स्वाभाव्यापत्तिरेवेत्युच्यते ! तत्स्वाभाव्यापत्तिः—तत्सादृश्यापत्ति-
रित्यर्थः । कुत एतत् ? उपपत्तोः—सोमभावमनुष्यभावादौ हि सुखदुःखोपभोगाय तद्भावः;
अत्र त्वाकाशादौ सुखदुःखोपभोगामावात्तद्भावानुपपत्तेस्तदापत्तिवचनं तत्संसर्गकृततत्सादृश्या-
पत्यभिप्रायम् ॥ २२ ॥ इति तत्स्वाभाव्यापत्यधिकरणम् ॥ ४ ॥

ஸித்தாந்தம் - இது தவறு. ஆகாயத்துடன் தொடர்பு மட்டுமே கொள்கிறான். தத் ஸ்வாபாவ்யாபதி என்றால் தொடர்பு என்றே பொருள் ஆகும், பிரித்துப் பார்த்து உணர இயலாத நிலை என்பதாகும். எப்படி? ஸோமராஜா மற்றும் மனித சரீரம் போன்றவற்றை எடுப்பது சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கவே ஆகும். ஆனால் ஆகாய சரீரம் என்பதில் இப்படிப்பட்ட சுகதுக்க அனுபவங்கள் என்பது இல்லை. ஆகவே அவற்றுடன் தொடர்பு மட்டுமே அடைகிறான் அன்றி, அவையாகவே சரீரம் எடுப்பதில்லை.

தத் ஸ்வாபாவ்யாபத்த்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 5 - நாதிசிராதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஆகாயம் போன்றவற்றில் ஜீவன் சிறிது காலம் மட்டுமே தங்கிவிட்டுக் கிளம்புகிறான் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-1-23 நாதிசிரேண விசேஷாத்

பொருள் - நீண்ட காலம் இருப்பதில்லை, இவ்விதமே கூறப்பட்டது.

மூலம் -

आकाशप्राप्तिप्रभृति यावद्ब्रह्मादिप्राप्ति किं तत्रतत्र नातिचिरं तिष्ठति, उतानियम इति विशये नियमहेत्वभावादनियम इति प्राप्ते उच्यते—नातिचिरेणेति । कुतः ? विशेषात्— उत्तरत्र ब्रह्मादिप्राप्तौ *अतो वै खलु दुर्निष्पतरम्* इति विशिष्य कृच्छ्रनिष्क्रमणत्वाभि- भानात् पूर्वत्र ह्याकाशादिप्राप्त्यावचिरनिष्क्रमणं गम्यते । दुर्निष्पतरमिति च्छान्दसस्तशब्द- लोपः; दुर्निष्प(त) तरं—दुःखनिष्क्रमणतरमित्यर्थः ॥ २३ ॥ इति नातिचिराधिकरणम् ॥ ५ ॥

விஷயம் - தூமாதி மார்க்கமாக இறங்கும் ஜீவன், ஆகாயம் தொடங்கி உணவு (அரிசி எனலாம்) முதலாவைற்றில் தங்கியபடி உள்ளான்.

சந்தேகம் - இவ்விதமாக வரும் ஜீவன், ஒவ்வொரு இடத்திலும் (ஆகாயம் முதலான இடங்கள்) நீண்ட நாட்கள் தங்கியுள்ளானா? அல்லது எத்தனை காலம் அந்த இடங்களில் தங்க வேண்டும் என்ற விதிமுறை ஏதும் இல்லையா?

பூர்வபக்ஷம் - இது போன்ற விதிமுறை ஏதும் கூறப்படாத காரணத்தினால், ஒவ்வொரு இடத்திலும் இத்தனை காலம் தங்குகிறான் என்று கூற இயலாது. அது போன்ற விதிமுறைகளும் இல்லை.

ஸீத்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. நீண்ட காலம் தங்குவதில்லை என்பதே உண்மையாகும். எப்படி அறியலாம்? இதனை உபனிஷத் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகிறது. அரிசி முதலான தானியங்களை அடைந்த ஜீவன், அவற்றில் இருந்து மிகவும் சிரமப்பட்டு வெறியேறுகிறான் என்று கூறப்பட்டது. இதனை சாந்தோக்ய உபனிஷத் (5-10-6) - அதோவை கலு துர்நிஷ் ப்ரபதரம் - மிகவும் சிரமத்துடன் வெளியேறுகிறான் - என்றது. இப்படியாகத் தானியம் முதலானவற்றில் இருந்து நீண்ட காலம் சிரமப்பட்டு வெளியேறுகிறான் என்று கூறப்பட்டதால், இதற்கு முந்தைய இடங்களான ஆகாயம் போன்றவைகளில் இருந்து குறுகிய காலத்தில் வெளியேறுகிறான் என்றே கூற வேண்டும். துர்நிஷ்ப்ரபதரம் என்றால் சிரமத்துடன் வெளியேறுதல் என்பது ஆகும். உபநிஷத்தில் துர்நிஷ்ப்ரபதரம் என்பதில் - த - என்பது விடப்பட்டது காண்க.

நாதிசிராதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 6 - அந்யாதிஷ்டிதாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - இறங்கும் ஜீவன்கள் தானியம் போன்றவற்றைத் தங்கள் உடலாகக் கொண்டுள்ள மற்ற ஜீவன்களுடன் தொடர்பு மட்டுமே கொள்கின்றனர் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-1-24 அந்யாதிஷ்டிதே பூர்வவத் அபிலாபாத்

பொருள் - வேறு ஜீவன்களுடன் தொடர்பு மட்டுமே கொண்டுள்ளான். இவ்விதமே கூறப்பட்டது.

மூலம் -

अवरोहन्तो जीवाः व्रीह्यादिभावेन जायन्त इति श्रूयते *मेघो भूत्वा प्रवर्षति त इह
 व्रीह्यवा ओषधिवनस्पतयस्तिलमाषा इति जायन्ते* इति । ते किमन्यैर्भोक्तृभिर्व्रीह्यादि-
 शरीरैरधिष्ठितान् व्रीह्यादीनाश्लिष्यन्ति, उत ते भोक्तारो व्रीह्यादिशरीरा जायन्त इति विशयं
 *जायन्त इति वचनात् देवो जायते मनुष्यो जायत इतिवद्व्रीह्यादिशरीरा एव; इति प्राप्त
 उच्यते—अन्याधिष्ठिते इति । जीवान्तरेणाधिष्ठिते व्रीह्यादिशरीरे तेषां संश्लेषमात्रमेव ।
 कुतः ? पूर्ववदभिलापात्—आकाशादिमेघपर्यन्तवत्केवलतद्भावाभिलापात् । यत्र हि भोक्तृत्व-

मभिप्रेतम् ; तत्र तत्साधनभूतं कर्माभिलष्यते *रमणीयचरणाः...कपूयचरणाः* इति । इह चाकाशादिवस्त्राभिलष्यते कर्म, फलप्रदाने प्रवृत्तस्य स्वर्गोपभोग्यफलस्येष्टादेः कर्मणः स्वर्गोपभोगादेव समाप्तत्वात्, अनारब्धस्य *रमणीयचरणाः... कपूयचरणाः* इति वक्ष्यमाणत्वात्, मध्ये कर्मान्तराभावाच्च । अत आकाशादिभाववचनवद्वीह्यादिभावेन जन्मवचनमौपचारिकम् ॥ २४ ॥

விஷயம் - பூமிக்கு இறங்கி வரும் ஜீவன்கள், நெல் போன்ற தானியங்களாகப் பிறப்பது பற்றி சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-6) - மேகோ பூத்வா ப்ரவர்ஷதி த இஹ வ்ரீஹியவா ஒஷதி வனஸ்பதய: திலமாஷா இதி ஜாயந்தே - மேகமாகி பின்னர் மழையாகிறான், அதன் பின்னர் நெல், கோதுமை, மூலிகைகள், செடிகள், எள், உளுந்து போன்றவையாகப் பிறக்கிறான் - என்று கூறியது.

சந்தேகம் - இவ்விதம் இறங்கும் ஜீவன்கள், தானியம் போன்றவற்றைத் தங்கள் உடலாகக் கொண்டு, அவைகளாகவே பிறக்கின்றனரா? அல்லது அவற்றை உடலாகக் கொண்டுள்ள மற்ற ஜீவன்களுடன் தொடர்பு மட்டுமே கொள்கின்றனரா?

பூர்வபக்ஷம் - ச்ருதியில் உள்ள ஜாயந்தே என்ற பதம் பிறக்கிறான் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. தேவோ ஜாயந்தே (தேவனாகப் பிறக்கிறான்), மநுஷ்யோ ஜாயந்தே (மனிதனாகப் பிறக்கிறான்) என்று கூறுவது போன்றே இங்கும் கூறப்பட்டது. ஆக தாவர உடல்களுடனேயே பிறக்கிறான் என்றே கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. நெல் போன்றவையாக உள்ள மற்ற ஜீவன்களின் தொடர்பு மட்டுமே கொண்டுள்ளான். எப்படி? இதற்கு முன்பு ஆகாயம் தொடங்கி, மழைமேகம் வரை எவ்விதம் அவற்றுடன் தொடர்பு மட்டுமே அடைகிறான் என்று கூறப்பட்டதோ, அது போன்றே இங்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஒரு சரீரம் (உடல்) எடுத்து, அத்தகைய நிலைக்கான கர்மம் பற்றி, ச்ருதி வரிகள் தெளிவாகவே கூறுகின்றன. உதாரணமாக, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-7) - ரமணீய சரணா கபூய சரணா - சிறந்த ஒழுக்கம் உடையவர்கள், பாவம் உள்ளவர்கள்- என்று கூறியது. இங்கு நெல் போன்ற உடல் எடுக்கக் காரணமாக உள்ள கர்மத்தைப் பற்றிக் கூறியிருக்கவேண்டும். ஆனால் ஆகாயம் போன்றவற்றில் எவ்விதம் கர்மம் பற்றிக் கூறப்படவில்லையோ, அது போன்று

இங்கும் கூறப்படாத காரணத்தினால், ஆகாயம் போன்றே இங்கும் தானியங்கள் போன்றவற்றுடன் தொடர்பு மட்டுமே அடைகிறான் என்று கூற வேண்டும்.

இந்த ஜீவனுக்குப் பலன் அளிக்கத் தொடங்கிய கர்மங்கள் அனைத்தும் சந்திர மண்டலத்தில் கழிந்து விடுகின்றன. அடுத்த பலன் அளிக்கவல்ல கர்மங்கள், இவன் பஞ்சமாஹுதிக்குப் பின்னர் எடுக்க உள்ள உடலில் மட்டுமே பலன் அளிக்கும். இடைப்பட்ட காலகட்டத்தில், பலன் அளிக்கவல்ல கர்மங்கள் என்று ஏதும் இல்லை. ஆகவே தானியங்களாகப் பிறக்கிறான் என்பதன் மூலம், ஆகாயம் போன்றவற்றில் கூறப்பட்டது போன்று, தொடர்பு மட்டுமே கொள்கிறான் என்பதே உணர்த்தப்பட்டது.

3-1-25 அசுத்தம் இதி சேத் ந சப்தாந்

பொருள் - அசுத்தமான கர்மங்கள் என்பதால் - இவ்விதம் கூறுவது பொருந்தாது, அவற்றை சாஸ்திரம் கூறுகிறது.

மூலம் -

नैतदस्ति यदन्याधिष्ठिते ब्रीह्याधिष्ठिते ब्रीह्यादिशरीरे संश्लेषमात्रम्, भोक्तृत्वहेत्व-
भावान्न ब्रीह्यादिभावेन जन्म, इति; भोक्तृत्वहेतुसद्भावात् । स्वर्गोपभोग्यफलमिष्टादिकर्मवा-
शुद्धम्—पापमिश्रम्, अग्नीषोमीयादिहिंसायुक्तत्वात् । हिंसा च *न हिंस्यात्सर्वा भूतानि*
इति निषिद्धत्वात्पापमेव । नचात्र पदाहवनीयादिवदुत्सर्गापवादभावस्संभवति, भिन्नविषयत्वात्
अग्नीषोमीयादिहिंसाविधिहिंसायाः क्रतूपकारकत्वं बोधयति; *न हिंस्यादिति तु हिंसायाः प्रत्य-
वायफलत्वम् । अथोच्येत—अग्नीषोमीयादिषु विधितः प्रवृत्तेर्न तद्विषयं निषेधविधिरास्कन्दति,
रागप्राप्तविषयत्वात्तस्येति; नैवम्, इहापि रागप्राप्तेरविशिष्टत्वात् । *स्वर्गकामो यजेतेत्येव-
मादौ हि कामिनः कर्तव्यतया यागाद्युपदेशाद्यागादेः स्वर्गादिसाधनत्वमवगम्य फलरागत एव
यागादौ प्रवर्तते । अग्नीषोमीयादिष्वपि तेषां फलसाधनभूतस्य यागादेरुपकारकत्वं शास्त्रादव-
गम्य रागादेव प्रवर्तते । लौकिक्यामपि हिंसायां केनचित्प्रमाणेन हिंसायाः स्वसमीहितसाधन-
त्वमवगम्य रागात्प्रवर्तते इति न कश्चन विशेषः । तथा नित्येष्वपि कर्मसु *सर्ववर्णानां
स्वधर्मानुष्ठाने परमपरिमितं सुखम्* इत्यादिवचनात्फलसाधनत्वमवगम्य रागादेव प्रवृत्तिरिति
तेषामप्यशुद्धियुक्तत्वम् । अत इष्टादीनां पापमिश्रत्वेनाशुद्धियुक्तानां स्वर्गोऽनुभाव्यं फलं स्वर्गो-

ऽनुभूय हिंसांशस्य फलं व्रीह्यादिस्थावरभावेनानुभूयते । स्थावरभावं च पापफलं स्मरन्ति
 शरीरजैः कर्मदोषैर्याति स्थावरतां नरः इति । अतो व्रीह्यादिभावेन भोगायानुशयिनो
 जायन्त इति चेत्; तन्न । कुतः ? शब्दात्—अग्नीषोमीयादेस्संज्ञपनस्य स्वर्गलोकप्राप्तिहेतु-
 तया हिंसात्वाभावशब्दात् । पशोर्हि संज्ञपननिमित्तां स्वर्गलोकप्राप्तिं वदन्तं शब्दमामनन्ति
 हिरण्यशरीर ऊर्ध्वः स्वर्गं लोकमेति इत्यादिकम् । अतिशयिताभ्युदयसाधनभूतो व्यापारो-
 ऽल्पदुःखदोऽपि न हिंसा; प्रत्युत रक्षणमेव । तथा च मन्त्रवर्णः—*न वा उ वे तन्म्रयसे न
 रिष्यसि, देवाँ इदेषि पथिभिस्सुगोभिः; यत्र यन्ति सुकृतो नापि दुष्कृतः तत्र त्वा देवस्सविता
 दधातु* इति । चिकित्सकं च तादात्विकाल्पदुःखकारिणमपि रक्षकमेव वदन्ति, पूजयन्ति
 च तज्ज्ञाः ॥ २५ ॥

பூர்வபக்ஷம் - நீங்கள் (ஸித்தாந்தவாதி) கடந்த சூத்திர ஸித்தாந்தத்தில் கூறுவது போன்று
 இன்ப-துன்பங்களை அனுபவிக்கும் நிலைக்குக் காரணமான கர்மம் கூறப்படவில்லை,
 ஆகவே நெல் போன்றவற்றுடன் தொடர்பு மட்டுமே கொள்கின்றனர், அவற்றை
 உடலாகக் கொண்டு பிறப்பதில்லை என்று கூறும் வாதம் ஏற்க இயலாது. இதன் காரணம்
 - நெல் போன்றவையாகப் பிறந்து, இன்ப-துன்பங்களை அனுபவிக்க ஏற்ற காரணங்கள்
 உள்ளன. அந்தக் காரணங்கள் எவை? சந்த்ரமண்டலம் புகுவதற்காக இயற்றப்பட்ட யாகம்
 போன்ற புண்ணிய கர்மங்களே, எதன் பயனாக ஸ்வர்க்கம் கிட்டுகிறதோ அப்படிப்பட்ட
 கர்மங்களே, நெல் போன்ற சரீரம் எடுத்து இன்ப-துன்பங்கள் அனுபவிக்கக்
 காரணங்களாக அமைகின்றன. எப்படி? இப்படிப்பட்ட கர்மங்கள் அக்ஷீஷாமம் போன்ற
 பசு, ஆடு வதையுடன் கூடிய கர்மங்களுடன் சேர்ந்துள்ளதால், அவை அசுத்தமானவையே
 ஆகும். எந்த உயிரையும் வதைக்கக்கூடாது என்பதை சாஸ்த்ரம் (மஹாபாரதம்,
 சாந்திபர்வம், 278-5) - ந ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி - எந்த உயிரையும் துன்பம்
 செய்யக்கூடாது - என்று கூறியது அல்லவோ? ஆகவே யாகத்தில் செய்யப்படும்
 ப்ராணிவதைகள் பாவம் என்றே ஆகின்றன (இப்படிப்பட்ட யாகத்தின் பலனாக
 ஸ்வர்க்கம் கிட்டினாலும், ப்ராணிவதை காரணமாகப் பாவமும் சேர்கின்றது என்று
 கருத்து. அந்தப் பாவங்கள் நெல் போன்ற பிறவியை அளிக்கலாம் என்பது பூர்வபக்ஷ
 வாதமாகும்).

இங்கு ஆஹவனீய ஹோமத்தினைக் கருத்தில் கொண்டு, அதில் உள்ளபடி உத்ஸர்க்கம் +
 அபவாதம் முறை கொண்டு, இங்கும் வாதம் செய்வது சரியல்ல (இது என்ன?

விளக்குவோம் - உத்ஸர்க்கம் என்றால் பொதுவான விதியாகும். உதாரணமாக, எந்தப் ப்ராணியையும் வதைக்கக் கூடாது என்பது போன்ற விதியாகும். அபவாதம் என்றால் பொதுவான விதியில் இருந்து விலக்கு அளிக்கும் விதியாகும். உதாரணமாக - அக்னீஷோமீய யாகத்தில் பசுவதை ஏற்கப்பட்டது என்பது போன்றதாகும். இங்கு பூர்வபக்ஷி கூறுவது - இது போன்று விலக்கு விதிகள் உள்ளதால் பசுவதை முதலானவற்றால் பாவம் ஸம்பவிக்காது என்று வாதம் செய்வதை ஏற்க இயலாது - என்பதாகும்). என்ன காரணம்? கூறுவோம். அக்னீஷோமம் போன்றவற்றில் உள்ள பசுவதை முதலானவை, யாகத்தின் பொருட்டு விதித்துள்ளதால் அவை பாவம் ஆகாது. ஆனால் பலனை எதிர்பார்த்துச் செய்யும் எந்த ஒரு யாகமும், பசுவதை முதலான செயல்களுடன் கூடியுள்ளபோது பாவமே ஆகும்.

சந்தேகம் (ஸிந்தாந்தி எழுப்புவது) - அக்னீஷோமீய யாகத்தில் பசுவதை என்பது சாஸ்த்ரம் மூலம் விதிக்கப்பட்டதாகும். அப்படி என்றால் இங்கு பாவம் ஸம்பவிக்காது. ஆயினும், ஏதேனும் விருப்பத்தின் அடிப்படையில் இயற்றப்படும் யாகங்களில் உள்ள பசுவதை போன்றவை பாவம் ஏற்படுத்தும் அல்லவா?

பூர்வபக்ஷி - (தொடர்ந்து) தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (2-5-5) - ஸ்வர்க்க காமோ யஜேத - ஸ்வர்க்கத்தில் ஆசை உள்ளவன் யாகம் செய்யவேண்டும் - என்று கூறியது. இதன் மூலம் ஸ்வர்க்கம் போன்ற பலன்களில் உள்ள விருப்பத்தால், அந்த யாகங்கள் அவனால் இயற்றப்படுகின்றன. அக்னீஷோமத்தில் உள்ள பசுவதை முதலானவற்றை, சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டது போன்று செய்தால், உயர்ந்த பலன்கள் கிட்டும் என்ற ஆசை காரணமாகவே அவற்றை இயற்றுகிறான். மற்ற சில நேரங்களில் பசுவதை போன்றவை வேறு சில ஆசை காரணமாகச் செய்யப்படுகின்றன. இங்கு ஆசை என்பது பொதுவானதே ஆகும். இது தவிர அன்றாடம் செய்யப்படும் பல கர்மங்களும் இப்படி ஏதோ ஓர் ஆசையின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. உதாரணமாக, ஆபஸ்தம்ப தர்ம சூத்திரம் (2-1-2-2) - ஸர்வ வர்ணானாம் ஸ்வதர்ம அநுஷ்டானே பரம் அபரிமிதம் ஸுகம் - அனைத்து வர்ணத்தவர்களும் அவரவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை இயற்றுவது உயர்ந்த பலன் அளிக்கும் - என்று கூறியது. இதன் மூலம், நித்ய கர்மங்களான ஸந்த்யாவந்தனம் போன்றவையும் பலன் அடிப்படையிலேயே உள்ளன எனலாம்.

ஆக, ஆசை மற்றும் விருப்பத்தின் அடிப்படையில் இயற்றப்படும் எந்த ஒரு செயலும் (யாகம் போன்ற புண்ணிய கர்மம் உள்பட) பாவத்துடன் சேர்ந்தே உள்ளது. எனவே புண்ணிய செயல்களின் விளைவாக ஒருவன் சந்த்ர மண்டலம் சென்றபோதிலும், அந்தச்

செயல்களில் உள்ள பசுவதை போன்ற பாவச் செயல்கள் காரணமாக, அவன் கீழே இறங்கும் போது தானியங்களாகப் பிறக்கிறான் என்று கூறுவதில் தவறில்லை. இதனை மனுஸ்மருதி (1-2-9) - சரீரஜை: கர்ம தோஷை: யாதி ஸ்தாவரதாம் நர: - சரீரம் காரணமாக உண்டாகும் பாவத்தின் மூலம் ஒருவன் தாவரமாக உடல் எடுக்கிறான் - என்று கூறியது. எனவே எஞ்சிய பாவ பலன் காரணமாக ஒருவன் நெல் போன்றவையாக உடல் எடுக்கிறான்.

ஸித்தாந்தம் - இதனை ஏற்க இயலாது. ஏன்? நீங்கள் கூறிய ச்ருதி வரிகளில் உள்ள சொற்கள் காரணமாகவே ஆகும். அக்னீஷோமீய யாகம் போன்றவைகளில் - வதைக்கப்படுவது இல்லை - என்ற கூறும் பதங்கள் உள்ளன. அந்த வரிகளில் உள்ள வதை என்ற பதமானது ஸ்வர்க்கலோகம் இட்டுச் செல்லும் பொருளில் படிக்கப்பட வேண்டும். இப்படிப்பட்ட வதம் காரணமாக அந்தப் பசு ஸ்வர்க்கம் புகுவதாகவே கூறப்பட்டது. இதனை - ஹிரண்யசரீர: ஊர்த்வம் ஸ்வர்க்கம் லோகமேதி - பொன்மயமான உடல் எடுத்தபடி மேல் நோக்கி ஸ்வர்க்கம் செல்கிறது - என்று கூறியது காண்க. அதிசயத்தக்க தன்மை அளிக்கத்தகுந்த செயல் சிறிது துன்பத்தை ஏற்படுத்தினால், அதனை துன்புறுத்துவது (ஹிம்ஸை) என்று கூற இயலாது. இதனை தைத்திரீய ப்ராம்மணம் (3-7-7-14) - ந வா உ ஏதந் ம்ரீயதே ந ரிஷ்யஸி தேவாந் இதேஷி பதிபி: ஸுகேபி: யத்ர யந்தி ஸுக்ருதோ நாபி துஷ்க்ருத: தத்ர த்வா தேவ: ஸவிதா ததாது - (பசுவதை செய்யப்படும் பசுவிடம்) இந்த யாகத்தின் பொருட்டு வதைக்கப்படும் நீ, மரணம் அடைவது கிடையாது, இது உனக்கு துன்பமும் ஏற்படுத்தாது, இதன் மூலம் நீ சிறந்த மார்க்கமாக தேவலோகம் அடையப் போகிறாய், புண்ணியம் செய்தவர்களால் மட்டுமே அடையப்படுவதும், பாவம் செய்தவர்களால் அடையப்படாததும் ஆகிய அந்த தேவலோகத்திற்கு உன்னை ஸவிதா என்ற சூரியன் அழைத்துச் செல்வானாக - என்று கூறியது. துன்பம் அளிக்கும் செயலைச் செய்யும் வைத்தியரிடம் நாம் செல்கிறோம் அல்லவா? அந்த வைத்தியன் நம்மைக் காப்பாற்றுபவன் என்று கூறுகிறோம்.

3-1-26 ரேதஸ்ஸிக்யோக: அத:

பொருள் - விந்துவை விடுபவனாகக் கூறுவது போன்று.

மூலம் -

इतश्चौपचारिकं ब्रीह्यादिजन्मवचनम्, ब्रीह्यादिभाववचनान्तरं *योयो ह्यन्नमत्ति योयो रेतस्सिञ्चति तद्भूय एव भवति* इति रेतस्सिग्भावोऽनुशयिनां श्रूयमाणो यथा तद्योग-मात्रं प्रतिपादयति; तद्वद्व्रीह्यादिभावोऽपीत्यर्थः ॥ २६ ॥

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள ஸித்தாந்தம் தொடர்க்கிறது) சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-6) - யோ யோ ஹி அந்நமத்தி யோயோ ரேத ஸிஞ்சதி தத் பூய ஏவ பவதி - யார் ஒருவன் அன்னத்தை உண்கிறானோ, யார் ஒருவன் விந்துவை விடுகிறானோ அவனாகவே ஆகிறான் (திரும்பிவரும் ஜீவன் இப்படிப்பட்டவனுடன் தொடர்பு கொண்டு விடுகிறான்) - என்று கூறியது. இது போன்றே நெல் முதலானவற்றுடன் சேர்த்தி அடைகிறான் என்று கொள்ளவேண்டும்.

3-1-27 யோநே: சரீரம்

பொருள் - கர்ப்பத்தை அடைந்த பின்னரே உடல் தோன்றுகிறது.

மூலம் -

३१४. योनेशशरीरम् ॥ ३ । १ । २७ ॥

योनिप्राप्ते: पश्चादेवानुशयिनां शरीरप्राप्तिः, तत्रैव सुखदुःखोपभोगसद्भावात् । ततः प्रागाकाशादिप्राप्तिप्रभृति तद्योगमात्रमेवेत्यर्थः ॥ २७ ॥ इति अन्याधिष्ठिताधिकरणम् ॥ ६ ॥

इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते शारीरिकमीमांसाभाष्ये तृतीयस्याध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥

ஸித்தாந்தம் - திரும்பி வரும் ஜீவன் பெண்ணின் கர்ப்பத்தில் சென்ற பின்னரே உடல் அடைகிறான். அதன் பின்னரே அவன் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கத் தொடங்குகிறான். அதற்கு முன்னர் ஆகாயம் போன்ற பலவற்றுடன் சேர்த்தி மட்டுமே கொள்கிறான் (அவையாகவே மாறுவதில்லை). இதுவே இங்கு கூறப்பட்டது.

அந்யாதிஷ்டிதாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யம் மூன்றாம் அத்யாயம் முதல்
பாதம் ஸம்பூர்ணம்
தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன் திருவடிகளே
சரணம்